

iZUN_oEU

UNIVERZITNÍ NOVINY ČZU

ČZU

UDRŽITELNÁ
MŌDA

URBEX

BEZPŮDNÍ
SYSTĚMY

KRÁSA DŘÍVE
A DNES

TINY HOUSE

FOTOROMÁN

JIŘÍ ČERNÝ

UPCYKLACE
NÁBYTKU

3D TISK

POTRAVINY
BUDOUCNOSTI

KŘÍŽOVKA

téma
VÝHLEDY

LETOŠNÍ VYDÁNÍ PŘIPRAVILI:

Vydavatel: ČZU MEDIA z. s., izUN.eu, Kolej BCD, Kamýcká 129, 165 00 Praha 6, IČ: 22711325

Vychází 1-2x ročně, MK ČR E21416, Vydáno: Listopad 2022

Tisk: R. R. Sevice s.r.o., Palachova 780/15, Předměstí 41 20, Litoměřice, IČ: 22794859, DIČ: CZ 22794859

Šéfredaktor a Předseda ČZU MEDIA: Martin Liška

Redaktoři & Korektoři: Martin Liška, David Eremiáš, Bára Pohlová, Kristýna Stehlíková, Marie Piherová, Radek Vlček, Elizabeth Vlčková, Tereza Beckeová, Kateřina Hanková, Jakub Ryjáček

Fotografové: Dominika Staščíková, Aleš Hlaváček, Vojtěch Votruba, Bára Vaničková, Valentína Sekalová, Daniela Vodičková, Victoria Kanclířová, Tereza Javůrková, Kateřina Lebcová

Grafici: Anna Dobřemyslová, Natálie Javůrková, Radek Klíč, Martin Binder - „Oříšek“ SILVERNUTS

Organizátoři: Johana Bernardová, Martina Synková, Barbora Šaňáková, Denisa Moravcová, Petr Šmíd, Josef Kučera, Pavel Janoušek

Video: Aneta Vozábová

Sociální síť: Adam Kremel

OBSAH

Rozhovor s RNDr. Jiří Černý Ph.D.....	4
Udržitelně neudržitelná móda, aneb fast fashion	8
URBEX.....	10
Maringotky, chatičky nebo Tiny House. Jak se bydlí na pár metrech čtverečních?	12
Vaření: Tři ultimátní teplé drinky nejen na zimu	16
Výhledy na Suchdol.....	18
Kdo židli má, bydlí.....	20
Hydroponie: pěstování bez půdy	22
Ideál krásy včera, dnes a zítra	24
3D tisk – od prototypingu k tisku pro všechny	28
Budoucnost jídla aneb komplexní problém.....	30
Fotoromán - Needy Jitka III: Suchdolské dostaveníčko.....	32
Křížovka.....	35

SLOVO PŘEDSEDY A ŠÉFREDAKTOR

Vážení čtenáři a příznivci iZUN.eu,

je mi ctí představit Vám další papírové vydání Univerzitních novin ČZU s pořadovým číslem sedm.

Máme za sebou perné roky. Stejně tak jako jednotlivce postihla covidová krize, ani naše organizace nebyla ušetřena. Na dlouhou dobu jsme přišli o to, co nás baví a naplňuje, přišli jsme i o nadějně nové duše, které bychom za normálního fungování mohli přijmout mezi nás. Tato situace se bohužel odrazila na celé organizaci, proto je to snad vůbec poprvé, kdy je psáno slovo předsedy i šéfredaktora v jednom.

Zlé časy jsou již minulostí a my jsme nabití energií, dát Vám, studentům, to nejlepší, co umíme a dokážeme. Jsem rád, že tento akademický rok začínáme s vydáním papírové verze novin. Je to dílo, na kterém se podepsala drtivá většina členů organizace. Je to ukázka silného pouta a týmového ducha, kterého máme. Ukázka toho, že i lidé, kteří zdánlivě nemají nic společného, dokáží navázat pevná přátelství a společně dělat to, co je baví.

Tématem letošního čísla jsou „Výhledy“. Samozřejmě, můžete tam dorazit autobusem č. 147, ale s autobusovou zastávkou má tato papírová verze pramálo společného. My jsme mysleli globálněji a rozhodli jsme se věnovat diskutovaným tématům budoucnosti. Naleznete zde články na téma udržitelné módy, dozvíte se víc o bezpůdních systémech, přiblížíme vám krásy urbexu nebo Vám představíme RNDr. Jiřího Černého, Ph.D., evolučního biologa z FTZ. Nechybí zde ani křížovka a fotoromán, který se v posledním čísle časopisu těšil až nepochopitelné oblíbenosti.

Nakonec mi nezbyvá nic jiného, než Vám popřát příjemné čtení a spoustu akademických úspěchů. Dobře se bavte!

Jiří Černý je virologem a vyučujícím na Fakultě tropického zemědělství, o kterém za posledních pár let slyšel snad každý. Mimo jiné je také koordinátorem Centra infekčních onemocnění zvířat (CIneZ), které vzniklo na ČZU v roce 2020 jako reakce na šíření SARS-CoV-2 mezi různými druhy zvířat. V rozhovoru nám prozradil, co je CIneZ, co je jeho cílem, v čem spočívá Jiřího práce nebo například, jaká úskalí souvisí s eradikací patogenů.

Bohužel mi přijde, že vzhledem k tomu, co se v roce 2020 dělo kolem SARS-CoV-2, mnoho lidí o CIneZu neví vůbec nebo jen velmi málo. Kdo všechno se na projektu podílí a co je jeho hlavním cílem?

Na projektu se momentálně podílí výzkumné týmy ze tří fakult. Od nás z FTZ, z Agra a z FŽP. Naším hlavním cílem je holistickým přístupem pracovat na epidemiologickém dohledu nad nejrůznějšími zvířecími a zoonotickými patogeny a zjišťovat, které z nich jsou v ČR přítomné, jak moc jich je, jaké možnosti jejich kontroly zde jsou a jak lze snižovat jejich nebezpečnost v rámci epidemiologického dohledu. Plus se samozřejmě zabýváme i základním výzkumem, ekologickými a genetickými aspekty, základní molekulární biologii a biochemií patogenů.

V rámci CIneZu jste vedoucím výzkumného týmu e4 (Ecology, Evolution, Emergence & Epidemiology of Zoonoses). Čím se momentálně nejvíce zabýváte?

Dlouhodobě máme dva základní směry, které spolu souvisí jen lehce vzdáleně.

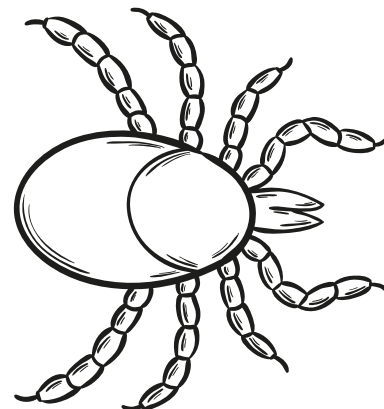
První z nich jsou klíšťata a klíšťaty přenášená onemocnění. Děláme výzkum eko-epidemiologie klíšťaty přenášených onemocnění, nejen v ČR, ale i na jiných zajímavých místech ve světě. V praxi to vypadá tak, že vyjedeme do terénu, nasbíráme klíšťata na definovaný projekt a analyzujeme, jaké patogeny jsou v nich přítomny, co ovlivňuje jejich přítomnost na daném území, plus ještě navrhujeme další možnosti, jakým způsobem toto kontrolovat. Z velkých projektů, které právě probíhají, je například monitoring klíšťaty přenášených onemocnění na Arubě. Byli jsme první, kdo tam detekoval *Borrelia burgdorferi*, což je původce lymfatické boreliózy. Zároveň jsme zde jako první detekovali nové druhy klíšťat apod. Jako modelové organismy jsme používali psy, jedna z mých studentek pracovala na veterinárních klinikách a v útulcích pro psy, kde dobrovolničila, a zároveň sbírala data

k diplomce. Další z mých studentek pravidelně jezdí do Kosova, odkud pochází, sbírat vzorky klíšťat rodu *Hyalomma*. To jsou poměrně velká tropická a subtropická klíšťata, která se v poslední době objevila i na území ČR. Jejich zajímavostí je, že nečekají na člověka někde v trávě, tak jako ostatní klíšťata, ale jsou schopna aktivně lovit. Ona v nich pak primárně detekuje virus Krymsko-konzské hemoragické horečky, což je velmi nebezpečný virus, který způsobuje, podobně jako například Ebola, krvácení z tkání a další.

Druhý směr výzkumu je téma, které momentálně hodně frčí, emergentní virové zoonózy. Tedy abych to přeložil do "lidštiny", jsou to virová onemocnění, která mají původce u zvířat a objevují se nově nebo v novém kontextu. To znamená, že jsme je dříve vůbec neznali (COVID) nebo se objevují více a na nových místech (opičí neštovice). Opět sbíráme a analyzujeme nejrůznější vzorky, zjišťujeme genetickou variabilitu, jakým způsobem se vyvíjejí a co má vliv na přítomnost v různých hostitelích atd.

Máte již nějaké plány, čím byste se chtěli zabývat v budoucnosti?

Chtěli bychom se více zaměřit na projekt zabývající se ekologií klíšťat v městském prostředí. Klíšťata jsou především chápána jako problém venkova a přírodních oblastí, ale nachází se běžně i v městských parcích, v zoologických zahradách nebo i v opuštěných postindustriálních lokalitách je poměrně velké množství klíšťat. To, že lidé tráví dost času v těchto městských biotopech, je pro ně velký problém, protože mohou

celkem běžně s patogeny přicházet do kontaktu. Na druhou stranu se toto nebezpečí dá poměrně snadno regulovat, při dobré péči o urbánní ekosystém se dá to riziko výrazně potlačit.

Jaké jsou vaše nejzajímavější objevy za poslední dobu?

Těch je opravdu dost. Pokud se například ještě vrátíme k urbánním oblastem a klíšťatům v nich; bakalářská práce další z mých studentek byla první, která ukázala důležitost těchto postindustriálních oblastí na přítomnost klíšťat a to, že jsou to nejen mnohdy dost ošklivé části měst, ale že mohou být i možným zdrojem klíšťaty přenášených infekcí. Další krásná práce, na které pracujeme, je například koevoluce SARS-CoV-2 a možných zvířecích rezervoárů.

Za jeden z největších úspěchů z hlediska chorob se dá jistě považovat eradikace pravých neštovic v druhé polovině minulého století. Jak od té doby věda v této oblasti pokročila? Je možné, že v horizontu několika let dojde k eradikaci i jiných patogenů, ať už těch ohrožujících lidskou populaci, nebo populace živočišné?

Od eradikace pravých neštovic se podařilo eradikovat ještě virus dobytčího moru. To byl významný patogen pro hovězí dobytek, který způsoboval obrovské epidemie v různých částech světa, většinou následovaný hladomorem. V současné době běží eradikační programy na velké množství patogenů. Lidstvo je například velmi blízko k eradikaci viru dětské obrny, zde je jen posledních pár zemí, kde se tento virus v současné době objevuje. Také jsme blízko k eradikaci drakunkulózy, což je tropické helmintické onemocnění, které také nemá zvířecí rezervoáry. To je velmi důležité, protože pokud existuje zvířecí rezervoár, jakákoliv eradikace patogenu je mnohem komplikovanější. Dále probíhá například eradikační program na potlačení malárie. Celkově tyto programy mají velikánský úspěch. Potlačují množství onemocnění, které se zde objevují. Z ohromných čísel, kdy v rozvojových zemích umíraly desetitisíce až miliony lidí na úplně banální onemocnění, eliminují případy až na pouhé desítky a jednotky čísel v současné době. V tomto případě ovšem není ani tak problémem věda, jako hlavně logistika a politika. Tyto programy potřebují velmi výraznou

a pevnou politickou a logistickou podporu a to v poslední době schází.

Je to jednak z důvodu současné rozháranosti multipolárního světa. Bohužel Studená válka a bipolární svět měli v tomto větší výhodu. Když se dohodl Sovětský svaz a USA na tom, že nechtějí pravé neštovice, tak to šlo. Ale nyní těch partnerů, kteří by se museli dohodnout, je daleko větší množství.

Další věcí je, že v poslední době se na světě objevuje velké množství zanedbaných lokalit a také množství těch, které jsou zničené válkou. Například Jemen či Sýrie, kde je opravdu velký problém s nejrůznějšími patogeny, které mohou způsobovat opravdu velké problémy. V Jemenu byla jedna z největších epidemií cholery za poslední dobu, která měla obrovské množství obětí a bylo to naprosto zbytečné. Jediné, co se stalo, bylo to, že během občanské války došlo k rozbombardování čističek vody a najednou lidé umírali na cholera jako na úplně banální chorobu.

Třetí věc je ta, že někdy se ne úplně dobře komunikuje s lidmi. Dost špatně se například tyto eradikační programy implementují při nějakém politickém boji apod. Afghánistán a Pákistán jsou jedny z posledních míst, kde ještě stále cirkuluje virus dětské obrny. V době, kdy se USA snažilo zbavit bin Ládira, poslali do domu, o němž měli podezření, že se v něm ukrývá, doktora. Ten deklaroval, že jde očkovat proti dětské obrně. Všechny naočkoval a odnesl si stříkačky, na kterých samozřejmě byla DNA všech lidí z domu. Tím si CIA mohla potvrdit, že se bin Ládira v domě opravdu nachází. Nicméně to celé vyplulo na povrch a tamní radikálové v reakci na to kompletně zakázali na jimi ovládaném území očkování proti dětské obrně. V Demokratické republice Kongo zase byla nedávno poměrně velká epidemie Eboly, která nebyla moc mediálně řešená a byla velmi špatně epidemiologicky pokrytá. V rámci místní občanské války byli odstřelováni pracovníci Lékařů bez hranic a než aby ohrozili svůj personál navíc ještě odstřelováním, tak je stáhli a epidemie zůstala po dlouhou dobu nekontrolovaná.

Může se například stát, že by eliminace nebo dokonce eradikace jednoho patogenu otevřela dveře a umožnila rozvoj patogenu jiného?

Ano, může se to stát. Mluví se o tom například nyní v případech opičích neštovic a spekuluje se, jestli náhodou nejsou náhradou za pravé neštovice. Ovšem to není důvod, proč se nesnažit patogeny eliminovat. Je to spíš důvod, proč bychom měli i poté, co nějakou chorobu takto vytlačíme z daného území nebo ji kompletně eradikujeme, zůstat opatrní a dávat si pozor, aby se toto nestalo. Momentálně se mluví o eradikaci spalniček. Pokud by zde nebylo takovéto antivakcinační hnutí, které je posledních 20-25 let velmi výrazné obzvlášť na západě, tak některé modely uvádějí, že spalničky mohly být již eradikovány a očkovat by se proti nim vůbec nemuselo. Takže kampaň cílící proti očkování vlastně způsobuje, že to očkování je stále nutné. Na druhou stranu jsou zde i modely, které uvádí, že pokud by se proti spalničkám nadále neočkovovalo, mohly by se prosadit nějaké jiné zoonotické, spalničkám blízce příbuzné viry, které momentálně cirkulují pouze mezi zvířecí populací. To je tedy otázkou, není to ovšem důvodem, proč je nezkoušet nadále eradikovat.

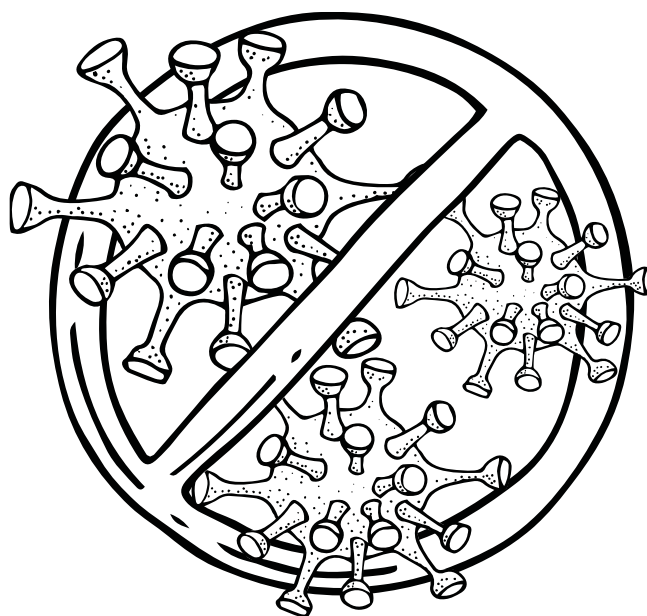
Jaký je Váš nejoblíbenější patogen? Jaký Vás nejvíce zajímá a fascinuje a proč?

Ten pro mě úplně nejvíce fascinující je virus vztekliny. Vzteklna je jedno z mála onemocnění, které je stoprocentně letální, zabije opravdu každého, kdo se jím nakazí. Je, nebo spíš byla, celosvětově rozšířená. Česká republika patří několik posledních desetiletí mezi ty šťastné státy, na jejichž území se vzteklna nevyskytuje. Navíc je zde stále velké množství otázek ohledně ekologie a molekulární biologie vztekliny. Zabývat se tímto virem je opravdu náročné, člověk potřebuje speciálně vybavené laboratoře a není to žádná sranda, protože každá nehoda může být potenciálně smrtící. Někdy do budoucna bych rád začal dělat se vzteklinou, ale člověk se na to musí opravdu dobře připravit.

Kdybyste mohl vybrat jeden patogen, který by hned teď vymizel z celého světa, který by to byl a proč?

To je opravdu těžké. Já bych si udělal list, kde by jich byly klidně stovky. Samozřejmě nás všechny v poslední době asi nejvíce štve SARS-CoV-2. Otázkou je, jestli nás takto štítat bude i do budoucna a kdybych se teď rozhodl právě pro SARS-CoV-2, jestli by to nebylo

už pozdě. Možná, že nejdůležitější patogeny, kterých bychom se měli zbavit, jsou ty, o kterých ještě ani nevíme, že existují.

Jaký na vás celá pandemie COVID měla vliv?

No, spíš asi rušivý. Já mám raději, když má člověk klid na práci a může si dělat svoje věci. My jsme se původně v naší laboratoři nechtěli věnovat koronavirům, spíš jsme se chtěli zaměřovat právě třeba na Krymsko-Konžskou hemoragickou horečku a jí příbuzné nemoci, které se vyskytují v Africe, jsou velmi zajímavé, ale dost často i opomíjené. Teď nám do toho hodil COVID vidle a museli jsme se všichni vrhnout na něj.

Co rád děláte ve svém volném čase?

Toho je spousta. Momentálně nejvíce volného času trávím s dětmi a rodinou. Pokud nejsem s nimi, tak například rád vytáhnu nafukovací kanoji na Vltavu. Také doufám, že se mi podaří dostat se letos alespoň párkrát do Alp na nějakou ferratu nebo na lezení a tak podobně.

Autor: KRISTÝNA STEHLÍKOVÁ

Když NASA nedodá hadice

Za několik let nás možná budou v restauraci obsluhovat androidi, děti odveze do školy vůz se zcela autonomním řízením nebo budeme svědky osídlení další planety pod taktovkou Elona Muska a dalších vizionářů. Možná.

Již nyní se ale vcelku rychlým tempem vyvíjí řada věcí, které denně ovlivňují miliony lidských životů. Řeč je o projektech české společnosti CertiCon, která doslova mění svět.

Dostávat letadla Airbus z výrobní linky rychleji do vzduchu, přenášet online data od pacientů s kardiostimulátorem nebo pomocí umělé inteligence analyzovat obraz z kamery v reálném čase. Kam až sahají schopnosti vývojářů CertiConu?

Nejsme Apple nebo IBM, ale do historie vědy a technologií se zapisujeme doslova každý den, a to již více než čtvrt století. Naše neúnavné týmy, v čele s profesorem Vladimírem Maříkem, hledají cesty tam, kde nikdo nebyl a svou pílí a umem zvyšují renomé Česka po celém světě.

Srdcová záležitost

Když jde o život, není prostor pro chyby. A už vůbec ne, pokud pomocí kardiostimulátoru posíláte data z jednoho z nejdůležitějších lidských orgánů – ze srdce. Online z bezpečí domova přímo k lékaři. Více než 30 projektových týmů, přes 200 úspěšně dokončených projektů, aplikace na více než 35 000 klinikách ve více než 120 zemích, a miliony spokojených pacientů po celém světě. Posouváme zdravotnictví v oblasti arytmiologie na zcela novou úroveň.

Mraveniště Airbus

Jen málokdo si troufne nazývat výrobní linku jedné z největších leteckých společností mraveništěm, nicméně jako metafora to je dosti trefné. A náš tým vývojářů toto „mraveniště“ pomocí software řídí, respektive pomáhá řídit, zefektivňovat a naplňovat stanovené cíle rychleji. Tisíce operací a úkonů je potřeba k tomu, aby se do vzduchu vznesl další „ocelový pták“. My se staráme o to, aby vše běželo jako po másle. Mechanik na pohonné jednotky onemocněl? Zpoždění dodávky palivových hadic od NASA? Pomocí našeho systému EPIQA dokážeme přeplánovat celou výrobu letadla doslova během hodin, mnohdy téměř v reálném čase.

Sauronovo oko, Big Brother?

Kamerové systémy nás chtě nechtě obklopují téměř na každém kroku. Tam, kde za obrazovkami dosud seděl pracovník obsluhy a vyhodnocoval sledované situace, jsme nyní schopni dosadit prvek umělé inteligence. Říkáme mu CertiConVis. Nesleduje, co si vaříte k obědu, zda máte doma uklizeno nebo co píšete manželce na mobilu. Sleduje a vyhodnocuje to, co mu nadefinuje obsluha. Lidská obsluha. V drtivé většině případů se jedná o nebezpečné situace, jako například najetí na dálnici do protisměru, pád osoby na ulici nebo pouliční rvačka. Nezměnil se cíl, jen cesta, jak k němu dojit. To je ostatně náplní většiny projektů CertiConu.

Pokud chcete vyvíjet smysluplné projekty, které bez nadsázky ovlivňují každodenní životy lidí, přidejte se k nám.

I IT MÁ SVÉ HRDINY, BUDEŠ JEDNÍM Z NICH?

Načti QRko
a dozvíš se více.

www.MakejvIT.cz

Udržitelně neudržitelná móda, aneb fast fashion

Jak často chodíte nakupovat nové oblečení? Jednou za měsíc, každý druhý týden? To jsou otázky, nad kterými se v dnešním „fast fashion“ světě moc nezamýšlíme. Proč bychom ale měli? Za posledních 100 let se náš svět výrazně změnil. Lidé vyměnili kola za automobily, sociální život za sociální sítě, ubylo přírody a člověk se postupně stal značně chaotickým a uspěchaným tvorem, který je poháněn pokrokem a modernizací. Bohužel se příliš neohlíží na stopy, které po sobě zanechává.

Pokrok dnešního světa by se dal označit za závod s časem. Doba digitální, ve které se aktuálně nacházíme, nás vybízí žít co nejmoderněji, a protože je pokrok v posledních desetiletích velmi rychlý, **chceme vše hned a také to hned máme**. No jo, jenže za jakou cenu? Tím se pomalu dostávám k problematice „fast fashion“. Abychom mohli mít všechno rychle a pravidelně držet krok s módou, je zapotřebí neustále vyrábět obrovské množství oblečení. Kdo by dneska nechtěl chodit oblékaný podle poslední módy, že? Velká spotřeba ale také znamená spoustu odpadu. Jen v České republice se ročně vyhodí 120 až 180 tisíc tun oblečení, proti Itálii je to však stále necelá polovina. Ta totiž stojí na vrcholu žebříčku nejvíce produktivních zemí zahrnujících oděvní odpad. Itálie ročně produkuje přibližně 450 tisíc tun vyhozeného oblečení. V přepočtu na procenta z celkového odpadu se oblečení dostává na 4 až 6 %. To si člověk ani nedokáže představit, že?

Co je to vlastně „fast fashion“ a v čem je tedy háček?

Tento trend, přeložený do češtiny jako rychlá móda, je založen na rychlém odbytu a rychlé výrobě obrovské množství oblečení, který drží neustále krok s módou. Zároveň je „fast fashion“ známá především svou cenovou dostupností, nekvalitním materiálem a levnou pracovní silou, která se neohlíží na životní prostředí ani na zaměstnance a jejich zdraví. Lidé, kteří pracují v tomto odvětví například v Indii či rozvojových zemích, jsou zaprvé neustále vystavováni toxickým látkám a zadruhé nebývají často vypláceni ani minimální mzdou určenou státem. Lidé jsou v těchto podmínkách schopni sotva zaplatit základní náklady na život a většina z nich proto žije v chudobě a hladově. To však není jediný problém. Vyrábíme obrovské množství oblečení, ale co se s nimi děje dál? Aby mohl fast fashion fungovat, vyrábí se oblečení často

z nekvalitních látek, které nejsme prozatím schopni recyklovat ani jiným způsobem využít, narozdíl od kvalitních bavlněných výrobků. A tak i přes to, že si někteří lidé dají tu práci a vyhodí své staré nebo poškozené oblečení do sběrných popelnic na oblečení, ne vše se zužitkuje. Ročně se vyrobí 80 miliard kusů oblečení, bohužel jen 20 % toho se recykluje. Navíc ne všechny kusy na pultech se prodají. Odhaduje se tedy, že až 40 % oblečení se buďto neprodalo nebo už ho není možné dále využít. Takové kvantum pak putuje na pouště plné oblečení, jako je například Chillská poušť Atacama.

Každý v tomto koloběhu máme svou roli. Když se podíváme do svých šatníků, zjistíme, že máme více oblečení, než jsme schopni vůbec unosit. Podle průzkumů člověk unosí zhruba 20 % svého šatníku. Kvůli vysoké poptávce pak stoupá výroba, a protože jsou zvláště v posledních letech lidé neochotní připlatit si za kvalitu, tak podle toho také vypadá celkový trh. Spousta řetězců, jako je Shein, New Yorker, Kik nebo Pepco, si je tohoto trendu velmi dobře vědoma a jejich filozofií se stala „fast fashion“, kterou se poměrným dílem podílí na ničení naší planety.

Jak s tím můžu jako jednotlivec něco udělat?

Opakem „fast fashion“ je „slow fashion“. **Slow fashion**, neboli pomalá móda, začíná být v posledních letech poměrně rozšiřující se trend. Tato móda je založena na udržitelném a kvalitním šatníku, který je šetrný k životnímu prostředí, lidem i zvířatům. Propojuje jak etickou, tak ekologickou stránku výroby a nošení a zároveň podporuje „fair trade“ – férový obchod. Zároveň se tento způsob módy dívá na oblečení jako na dlouhodobou investici, která se lidem vrací. **Kupujte kvalitní oblečení, které se vám opravdu líbí a budete ho nosit. Prospějete tím nejen sobě, ale do budoucna i své peněžence.** Kromě toho, že vám déle vydrží, tak poté, co vás omrzí nebo se zničí, se může dále využít. Za poslední roky se značně rozšířil takzvaný **swap**, kdy se na určitá místa nosí oblečení, které už nenosíte a je v dobrém stavu. Zde se pak „směňuje“ za jiné. Další možností je darování oblečení potřebným, nebo návštěva sekáčů, kde své nepotřebné oblečení můžete za nějakou tu korunu prodat. Pokud však oblečení chcete jen vyhodit, ať použitelné či nepoužitelné, můžete ho vytřídit a dále se může využít buď jako oblečení pro potřebné, nebo v případě, že je nepoužitelné, třeba na výplně sedaček. Nicméně, pokud chcete mít jistotu, že by oblečení došlo do správných rukou, můžete své oblečení prostě přivést do dětského domova nebo do podobného zařízení.

Tak co, zaujala vás „pomalá móda“? Sama jsem se po přečtení spousty článků podívala do svého šatníku a myslím, že si příště dvakrát promyslím, co si koupím.

Autor: ELIZABETH VLČKOVÁ

URBEX

URBEX je pojem, který vznikl spojením dvou jednotlivých slov, a to sice „urban“ a „exploration“. Hrubě přeloženo do češtiny: městské objevování. V poslední době se dostává do povědomí mnoha lidí, převážně mladších. To ale neznamená, že by u starších ročníků nevyvolával žádný zájem. Buď ho sami rádi provozují, nebo ho na sociálních sítích horlivě odsuzují.

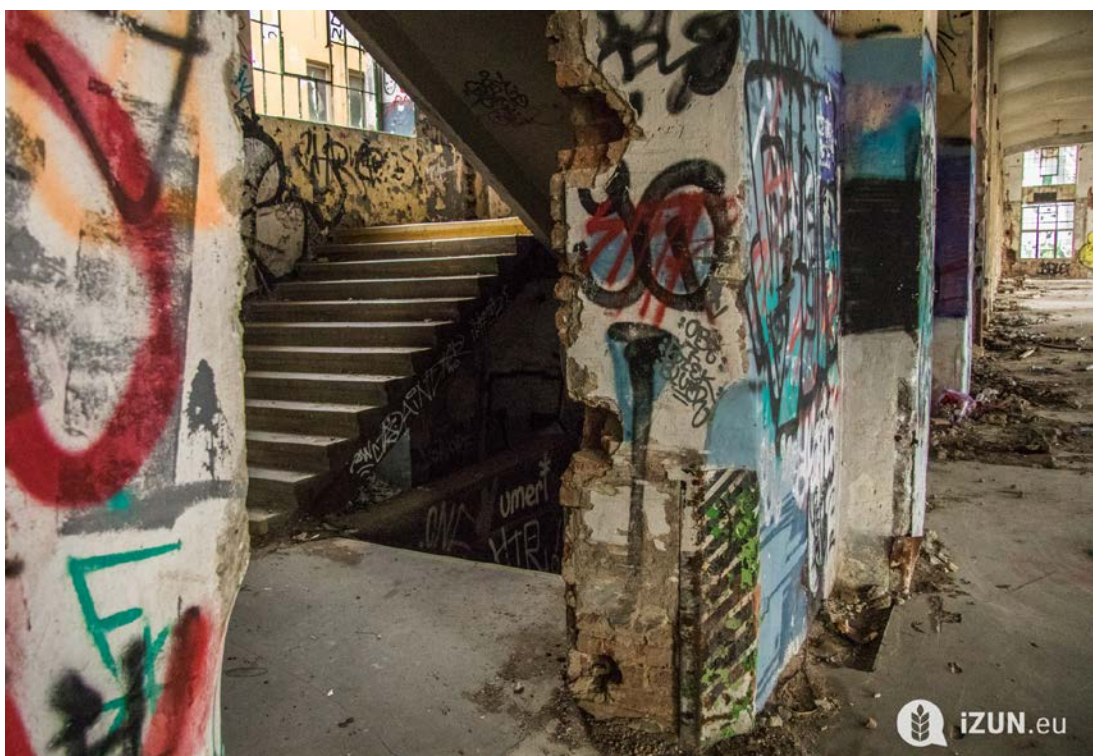

O co v URBEXu vlastně jde? Je to vcelku prosté: najdeme opuštěnou budovu, areál, vozidlo, tunel či vlastně jakýkoliv objekt, který lidem dříve sloužil pro nejrůznější účely, a „vlezeme“ do něj. Pak už jde o samotné objevování, případně o pořizování epických fotek, které nahánějí husí kůže a vyvolávají velmi silné pocity.

Pojem „vlezeme“ vlastně dost vystihuje způsob našeho příchodu do objektu, protože ten často bude nějakým způsobem zabezpečen právě proti vstupu. To k URBEXu ale tak nějak patří – porušovat pravidla. Je ale samozřejmě potřeba mít na paměti, že vstup do opuštěných a zcela běžně velmi zchátralých objektů je pak na vlastní nebezpečí. Je tedy velice dobrý nápad mít s sebou na průzkumu i nějakého spolehlivého kamaráda, či raději dva. Je to tak zkrátka bezpečnější.

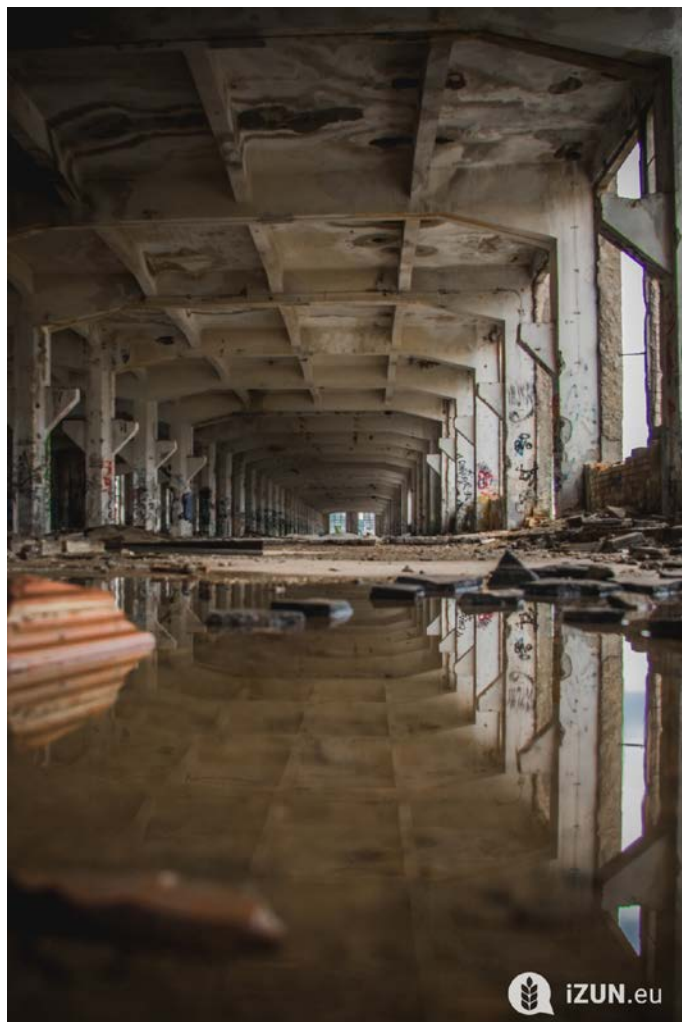
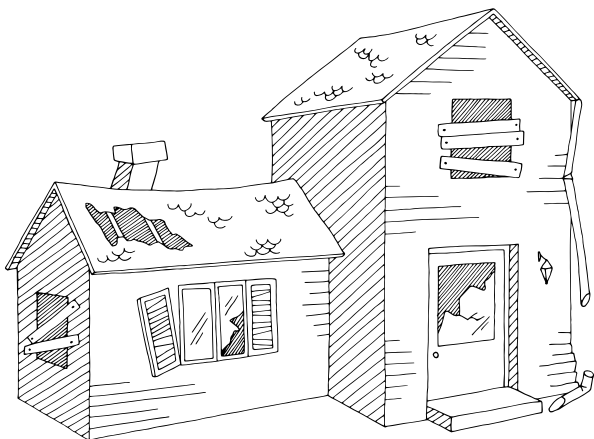
Když se k oněm pravidlům vrátím, URBEX jich vlastně pár má. Jedná se ale hlavně o pravidla, která se vcelku samovolně v komunitě objevitelů vytvořila. Jsou založena hlavně na

bezpečnosti a respektu k ostatním členům komunity i k samotným objektům a jejich historii: 1) nikdy neprozkoumávejte sami, 2) neberte nic, jen fotky a nezanedbávejte víc než otisky bot, 3) nikdy nic nerozbíjejte za účelem dostat se dovnitř, 4) nikdy neutíkejte, 5) bavte se, ale buďte opatrní.

Pokusím se tu tato pravidla trochu rozebrat:

- 1) Jak už jsem zmínil výše, je potřeba dbát na bezpečnost a mít s sebou někoho, kdo vám bude krýt záda (a vy zase jemu).
- 2) Nejste jediní, koho může daná lokalita zajímat, a tak byste neměli brát předměty, které na místě najdete. Jsou součástí onoho místa, tak by bylo fajn, kdyby si je mohli prohlédnout i průzkumníci, kteří přijdou po vás. Fotit je samozřejmě povoleno, ba dokonce doporučeno!
- 3) Pokud opravdu není do objektu schůdná cesta a je vidět, že si na jeho zabezpečení dali správci hodně záležit, měli pro to nejspíš dobrý důvod. Proto byste neměli rozbít okna, rozstříhávat ploty, prorážet prkna a tak podobně. Bezpečí je vždy hlavním faktorem, na který je třeba se ohlížet.

4) Jestliže někoho na místě potkáte, neutíkejte před ním. Je lepší si s danou osobou v klidu promluvit, představit se, vysvětlit důvod svojí návštěvy, ukázat, že nemáte zlé záměry, a že si chcete jen prohlédnout kousek historie trochu jinak. Často to tak jde vyřešit a navíc neriskujete, že se při útěku někde propadnete.

5) Znovu a znovu zdůrazňované. I když vám adrenalin proudí žilami, nezapomínejte na opatrnost!

Abych neplácal jen obecné informace z internetu, rozhodl jsem se s jedním z našich fotografů (také nadšencem pro URBEX) na jeden spot v Praze vypravit. Našli jsme ho na internetu (překvapivě), kde se to informacemi o opuštěných místech jen hemží. Jde o starou budovu ČKD v Kolbenově ulici ve Vysočanech. V letošním roce je areálu neskutečných 126 let a budova, kterou jsme prozkoumávali my, je poslední stojící připomínkou celého proslulého ČKD. Zbytek byl přeměněn na sklady nebo zbourán.

Je to masivní objekt, ve kterém jsou vám k dispozici čtyři patra plus podzemní část. Všude po zdech si můžete prohlédnout graffiti nejrůznějších velikostí a barev, v přízemí je vybudováno pár konstrukcí pro blbnutí na skateboardu a nejvyšší patro navozuje pocit, jako byste se ocitli v seriálu The Walking Dead. Na zemi se povaluje spousta různých věcí od dávno nenošeného oblečení po injekční stříkačky (všichni asi bohužel chápeme, kde se tam vzaly), ale hlavní složení předmětů tvoří odpadky, hlavně v podzemní části a v přízemí. Velmi často jsme našli i několik plechovek od barev. Pokud jste fanoušky graffiti, určitě stejně jako náš fotograf oceníte výběr značky barev, které byly na graffiti použity. Je to opravdu bombastické místo na první průzkum.

Z celé budovy na vás dýchají zašlé časy, v hlavě se vám mísí pocity a v žilách proudí adrenalin, protože víte, že na místě nemáte co pohledávat. To všechno v jednom je na tom právě to kouzelné. To všechno v jednom je URBEX.

Autor: **RADEK VLČEK**

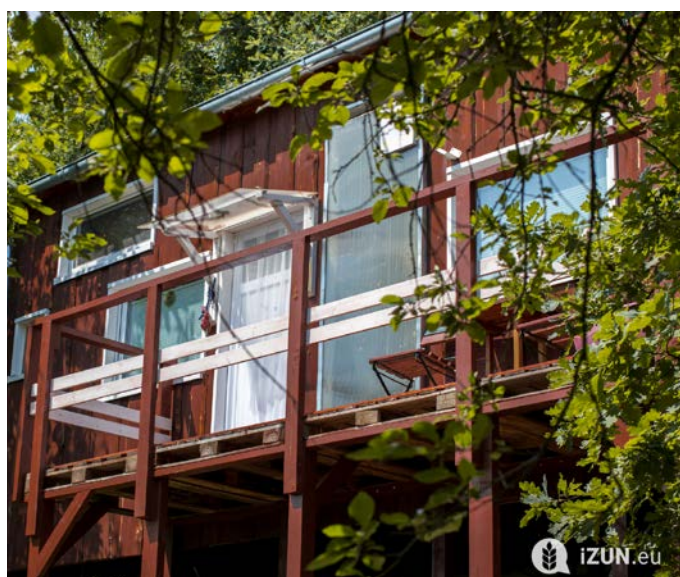
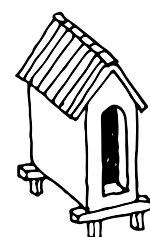
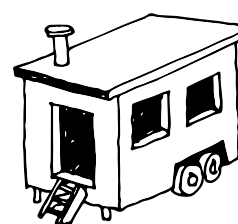

Maringotky, chatičky nebo Tiny House. Jak se bydlí na pár metrech čtverečních?

Denno denně na nás vyskakují zprávy o tom, že úrokové sazby u hypoték razantně stoupají, cena za stavební materiál roste a pozemků k postavení vysněného bydlení naopak ubývá. Téměř v každém městě potkáme na každém kroku nespočet bytovek, které ještě před několika lety považovali lidé za jistou „přechodnou“ možnost bydlení, než si postaví nebo koupí vlastní dům. Bohužel, pokud v dnešní době nevyhraje loterii, nespočíte už od první výplaty za brigádu ve stánku se zmrzlinou nebo nezdědíte tučný majetek, málokdy se takového bydlení dočkáte dřív, než vám děti odrostou.

Podobnou situaci před nějakou dobou řešil i Tomáš Zajíček z projektu Lidé z maringotek (www.lidezmarigotek.cz), který vyřešil své bydlení díky rekonstrukci staré maringotky a vytvořil z ní hotovou oázu klidu na vesnické zahradě. Jelikož ani nás neminul současný trend bydlení v Tiny Housech, byli jsme zvědaví a jeli jsme se k němu podívat, jak takové bydlení vypadá na živo. Co si totiž budeme, na fotkách to vždy vypadá nádherně, ale skutečnost je mnohdy dost odlišná. Když jsme přijeli na místo, nestačili jsme se divit.

Tomáš nás přivítal na okraji malebné vesničky v Ústeckém kraji, kde jste ve čtvrtek odpoledne neslyšeli téměř nic jiného než zpěv ptáků a šumění trávy. Hned po příchodu k němu na zahradu jsem si vybavila prázdniny u babičky na chalupě. Byli jsme tak omámeni přírodou kolem, že jsme málem zapomněli, proč jsme vlastně přijeli. Při prvním pohledu na maringotku byste asi nepoznali, že se nejedná o vikendovou chatičku, ale o místo určené k bydlení. Když nás Tomáš pozval dovnitř, měli jsme tak možnost si celé místo prohlédnout a zeptat se ho na jeho cestu k tomuto stylu bydlení.

Jak jste se k tomuto životnímu stylu dostal?

Bydlel jsem šest let v Praze a po těch šesti letech mi to úplně stačilo. Začal jsem přemýšlet, co dál se životem a napadlo mě vrátit se sem, do rodného kraje. Dal jsem tedy výpověď v práci, zároveň jsem se stěhoval a přemýšlel, kde a jak budu žít. Buď jsem mohl bydlet s babičkou, což jsem ve třiceti nechtěl, nebo si vzít hypotéku a zadlužit se, což se mi taky nechtělo, protože jsem zároveň měnil i zaměstnání. Byla tu tedy možnost téhle nádherné zahrady, tak jsem pořád přemýšlel, co s ní, protože v té době ještě nebyla moje. Takže ta možnost maringotky z toho celého tak hezky vyplynula. Je to totiž investice, která není vázaná na pozemek.

Jaké jsou podle Vás největší výhody bydlení v maringotkách a Tiny Housech?

Tohle bydlení je hodně o svobodě. Můžete to dát, kam chcete. Když s vámi současné místo už nijak nerezonuje, můžete to kdykoliv přestěhovat. To je asi ta hlavní výhoda.

A naopak nevýhody?

Je to hodně malé, ale když už se někdo rozhodne, že půjde do maringotky, tak s tím počítá a nemůže mu to vadit. Zároveň je to velká úspora místa, určitě uskromnění se. Člověk si kupuje méně věcí, protože je nemá kam dávat.

Jaké jsou náklady na stavbu a následně na údržbu? Jaká je energetická náročnost domku?

Když si to někdo chce postavit sám, svépomocí, tak materiál vyjde na 350 – 400 tisíc Kč plus peníze za práci, ale to potom záleží na tom, co všechno si člověk zvládne udělat sám. Ohledně energetiky, já jsem dva roky fungoval na solární energii bez připojení na elektřinu - čili osvětlení nebo nabíjení mobilu jsem měl pokryté. Vaření jsem řešil plynovými kamny, plyn mě tak vyšel asi na 100 Kč měsíčně. Vodu tu mám ze studny. Celkem tedy ta stavka měsíčně za plyn.

Jak se na financování těchto projektů koukají banky? Je proces hypotéky stejný jako u klasických nemovitostí nebo je v tom rozdíl?

Můžete si na to vzít normální půjčku jako na cokoliv, pokud něčím ručíte. Co si pamatuji, tak nějakou hypotéku na to dávala jen Hypoteční banka, jako jediná v Česku, ale jinak jsou to klasické půjčky s ručením.

A co pojišťovny? Dá se takové bydlení pojistit jako klasický domek nebo v tom jsou rozdíly?

Pojistky jsou také velmi individuální vzhledem k pojistiteli. Některé pojišťovny mohou mít podmínku, že maringotka musí být spojená s tou zemí, s tím pozemkem – buď pevným základem nebo nějak přivařená, aby s tím nešlo hýbat. Mohlo by se stát, že to někdo zapřáhne a odveze, to by vám nikdo moc nepojistil.

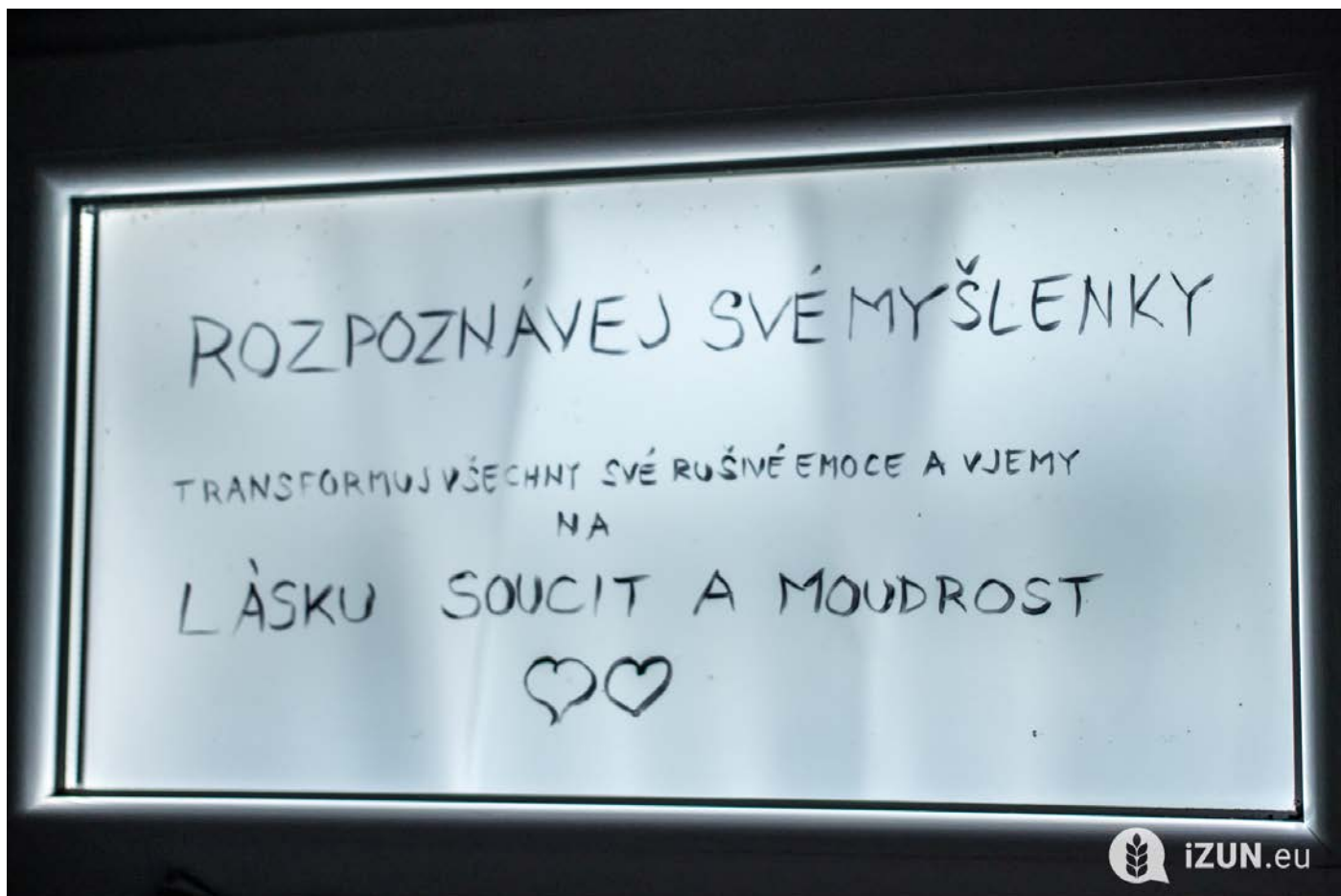
Co v zimě? Nejsou nějaké problémy s vytápěním, teplou vodou apod.?

Moje maringotka je zateplená na zimu, má 12 cm čisté izolace, když nepočítám vnitřní a venkovní obložení, to je pak nějakých 19 cm celková síla stěny. Na vytápění mi stačí ta nejmenší kamna, co jsou na trhu a za půl hodiny jimi dokážu vytopit prostor o 10 stupňů. Je to tedy rychle vytopené, proto se to pak musí regulovat, aby z toho nebyla sauna. Vodu jsem si dříve ohříval, nyní už mám klasickou přípojku od ČEZu, takže mám nahoře malý bojler.

Pro koho si myslíte, že je bydlení v mini prostorech nejvhodnější? Jednotlivci, svobodné páry nebo klidně i rodiny s dětmi?

Podle mě je to pro jednotlivce, pro začínající páry, klidně i pro lidi v důchodovém věku, kteří to využívají na víkendy nebo na zahradě. Měli jsme i zákazníky, kteří to chtěli pro sebe s dětmi a vedle si na pozemku budovali vlastní bydlení, takže to měli na přechodnou dobu a pak se přestěhovali do domu. Portfolio lidí je tedy dost rozšířené.

Nechybí Vám na tak malém prostoru soukromí?

Ve vztahu je to určitě velká výzva, ale zároveň si myslím, že když ten pár vydrží žít na tak malém prostoru, tak je to dost posílí. Ukáže to všechny plusy a mínusy a buď se ty dva rozejdou, protože spolu žít nemůžou, nebo je to naopak stmelí.

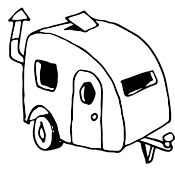
Dokážete si představit bydlet v maringotce po zbytek života?

Kdybych byl sám, tak si to určitě dokážu představit, ale do budoucna plánuji nějakou menší dřevostavbu, tady v zahradě. Ale to je výhled ještě tak na dva až tři roky.

Vidíte tento styl bydlení jako jistou „Budoucnost bydlení“?

Myslím, že v Česku je určitá historie bydlení v maringotkách, v zahrádkách, chatách. Češi, obzvláště mladí lidé, to opět začali objevovat. Hlavně ti, kteří se nechťejí nebo ani nemůžou vázat na hypotéku. Celkově v Evropě myslím, že je teď takové obrození bydlení v maringotkách a lidé se k tomu vrací. Zároveň to má spojitost s úprkem z velkoměst zpátky na vesnici a do přírody.

Autor: **BÁRA POHLOVÁ**

ZHODNOCENÍ REDAKCE

Bydlení v tak malém prostoru jistě není pro každého a osobně si to absolutně neumím představit jinak, než jako víkendový odpočinek od města. Musím ale uznat, že to má své kouzlo a o tom, co jsem viděla, jsem ještě dlouho přemýšlela. Na jednu stranu si říkám, že bych bydlení na pár metrech čtverečních nevydržela, na druhou stranu Tomášovi upřímně závidím. Nicméně dnešní doba nabízí spoustu alternativních způsobů bydlení, než jsou klasické cihlové domy nebo byty. Trend návratu do přírody následuje stále víc a víc lidí a kdo ví, třeba za pár let nebudou pražské byty nebo příměstské domky to nejvyhledávanější bydlení.

1. level na cestě stát se manažerem prodejny (m/ž)

45.000

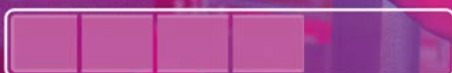
KČ/MĚSÍC

KOMUNIKACE

VEDENÍ LIDÍ

ORGANIZAČNÍ DOVEDNOSTI

18
MĚSÍCŮ

Manažerem hned po státnicích. Science fiction? V Lidlu je to realita!

Možná jste si všimli, že Lidl je skoro na každém rohu. A rozrůstat se chceme i nadále. Abychom tempo expanze udrželi, potřebujeme talentované lidi, kteří s námi budou růst a posouvat se na klíčové pozice. I proto absolventům nabízíme programy, díky kterým se mohou stát manažery na prodejnách, nebo v našich logistických centrech. A to bez rozsáhlejších pracovních zkušeností.

Vůbec nám nevádí, když ve vašem CV nevidíme mnohaleté pracovní zkušenosti. Vše vás naučíme. Učení nového je totiž jednodušší než změna už zažitých návyků, což dokládají i slova naší trainee manažerky prodejny Terky: „Není den, kdy bych se nenaučila něco nového.“ Ale samozřejmě to není jen legrace, zrychlený progres s sebou přináší i pot a dřinu. Za to se ale dostanete do firmy, kde kariérní růst není jen prázdná fráze v inzerátech.

„S trainee programy máme navíc velké plány. Právě připravujeme Trainee akademii, mentoringový program a mnoho dalšího,“ říká Jakub Oraiqat, který se o trainee programy v Lidlu stará.

Chcete si to zažít z první ruky?
Mrkněte na naše kariérní stránky a přihlaste se!
Pokud si přejete vědět víc, napište na trainee@lidl.cz.

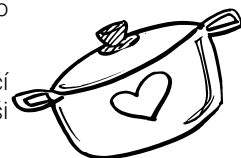
kariera.lidl.cz/studenti-absolventi

Tři ultimátní teplé drinky nejen na zimu

Zima se nám nevyhnutelně blíží a s ní i období horkých čajů, svařáků, grogů nebo teplých medovin. Proto jsme si pro vás dnes připravili tři recepty, které si připravíte z pár surovin, zahřejí vás a překvapíte s nimi všechny své kamarády.

Recepty jsou v podstatě jakási obměna klasického svařáku nebo grogu. Další výhodou je, že vám k přípravě stačí pouze tři druhy alkoholu a vesměs to samé koření. K přípravě si snadno vystačíte s rumem, my jsme volili naši českou tuzemskou klasiku, pívem a červeným vínem.

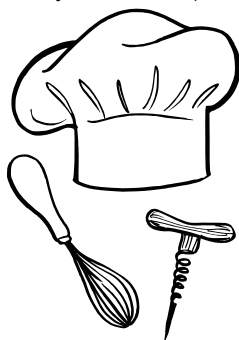
izUN.eu

POLSKÝ ČAJ

Jako první jsme si připravili tzv. Polský čaj. Jedná se o svařené pivo s černým čajem, doslazené cukrem a citronovou šťávou. Původně jsme se výsledku lehce báli, přece jen je to teplé pivo s cukrem, ale nakonec jsme byli velmi příjemně překvapeni. Po svaření pivo „vybublinkuje“ a zůstane jen ta příjemná nahořklá chuť, která se nádherně spojí s cukrem a kyselostí citronu. A jak se tato pivní pochoutka připravuje?

Na jednu porci budete potřebovat:

- » ¾ sklenice piva
- » 1 PL moučkového cukru
- » ½ KL cukru krystal
- » 1 žloutek
- » Citron
- » Černý čaj
- » Panáka rumu

izUN.eu

Nejprve si v malém kastrůlku zahřejeme pivo k bodu varu (ale nevaříme, nebo odpaříte alkohol), přidáme moučkový cukr a šťávu z jednoho citronu. Mícháme, dokud se cukr nerozpustí. Až bude pivo dostatečně zahřáté, vypneme sporák, dáme do kastrůlku louhovat černý čaj a přikryjeme pokličkou. Takto necháme stát několik minut.

Mezitím si v hrnečku pořádně rozmícháme žloutek s půlkou lžičky cukru krystal. Až nám žloutek s cukrem vytvoří takovou řídkou „kašičku“, tak do hrnečku přecedíme svařenou pivní směs. Stále ale mícháme, aby se žloutek spojil s drinkem. No, a to je všechno! Pak už jenom servírujeme s panákem rumu, který můžeme popíjet bokem nebo si ho můžeme nalít do „čaje“.

Za mě osobně je lepší pít s rumem mimo. Po smíchání značně převládla jeho chuť rumu a drink ztratil to své „pivní“ kouzlo.

ŠUMAVSKÝ ČAJ

Z Polska jsme se přesunuli až na Šumavu a na jejich „čaj“. Toto je už víc svařáková varianta, jak přípravou, tak chutí. Tento drink je už znatelně silnější než ten první, avšak, když si každý upraví poměr podle své chuti, tak si najde svůj ideál na zimní večerní popíjení.

Na klasické dvě porce budete potřebovat:

- » 1 dl černého čaje
- » 1 dl červeného vína
- » Rum podle chuti
- » 3 ks hřebíčku
- » 1 ks celé skořice
- » Cukr podle chuti
- » Citron

Postup je neuvěřitelně jednoduchý. Stejně jako u svařáku začínáme svařením vína, hřebíčku, skořice a cukru (ten přidáme podle toho, jak moc sladké to chceme). Těsně před tím, než se nám směs začne vařit, tak vypneme plotýnku a přilijeme čaj s rumem. Zamícháme a necháme pár minut pod pokličkou „spojit“. Nakonec přidáme citrónovou šťávu a můžeme podávat.

iZUN.eu

Doslova se jedná o svařák s rumem, ale v kombinaci s černým čajem není překvapivě tak silný. Zajímavá kombinace by dle mého mohla být i při využití ovocného čaje místo černého.

PSÍ KREV

Posledním receptem je Psí krev. Opět se jedná o modifikaci svařáku, ovšem tu nejsilnější. Zde totiž převládá množství rumu nad vínem.

Na dvě porce budeme potřebovat:

- » 2dl červeného vína
- » 4dl rumu
- » 1 ks celé skořice
- » 2 ks hřebíčku

Postup je asi ten nejjednodušší, co může být. Všechno to dáme do kastrůlku a svaříme. V případě potřeby můžeme na závěr dosladit cukrem.

Rozhodně se jedná o ten nejsilnější drink ze všech tří. Absence černého čaje je rozhodně znát. Po našem kořování jsme se ale shodli, že drinku chybí nějaká výrazná chuť a je to spíše teplá alternativa tzv. „Opij se za 3,2,1“.

Zkusili jsme do drinku hodit plátek citronu a pomeranče a už to bylo o něčem jiném. Psí krev proto doporučujeme pro nenáročného jedince, co se chutí týče. Zároveň se ale dle nás jedná o příjemný „základní“ recept, který si úplně říká o nějaké individuální vyšperkování v podobě ovoce, skořice či nějakého sirupu.

iZUN.eu

Celkové zhodnocení dnešního „vaření“ za naší redakci je jednoznačné. Za nás 100% vyhrál Polský čaj. Jeho nevšední chuť a zároveň jednoduchost přípravy je bezkonkurenční.

Autor: BÁRA POHLOVÁ

Suchdolské výhledy aneb na skok do přírody

Česká zemědělská univerzita je jedinečná v mnoha směrech. Ať už je to fakt, že máme vlastní lamy nebo skvělý pivovar, jedna věc převažuje nad všemi ostatními. A tou je umístění celého kampusu. Kromě toho, že Suchdol dokáže poskytnout vše důležité k životu, je to jen co by kamenem dohodil do krásné panenské přírody. Doslova na dosah ruky máme k dispozici procházky a výhledy na matičku Prahu, které dokáží povzbudit tělo i ducha, navíc pak umí posunout pomyslné rande na další úroveň. Proto Vám přinášíme několik tipů, kam vyrazit jen tak sám, s kamarády či drahou polovičkou.

První místo je viditelné už při cestě autobusem na Suchdol. Po cestě na Suchdol podél řeky Vltavy stačí pozvednout hlavu vlevo nahoru. Kousek od suchdolského Hollywoodu nahoře na kopci vyčnívá malá zřícenina. Jedná se o zříceninu Baba, která je pokládána za zbytek viničního lisu, který zde zbyl po tamních vinicích. Nejsnáze se sem dostanete z ulice Nad Paťankou, která vás zavede až k samotné zřícenině. Dále je možné se sem dostat po červené turistické trase od kostelíku sv. Matěje z Šáreckého údolí.

Dalším místem, kde si při hezkém počasí můžete dokonce lehnout na skálu a nechat se slunit, jsou Sedlecké skály. Tu nejkrásnější vyhlídku najdete pod souřadnicemi 50.139581 a 14.393504. S navigací by pro Vás neměl být problém se tam s přehledem dostat.

Abychom se podívali i na druhou stranu Suchdola, ideální volbou je procházka do Lysolají. Ty jen překypují krásnými loukami přímo stvořenými na piknik nebo jen lesíky a skalisky. Stačí doputovat k Zázračné studánce, napít se modrého pramene a stezkou vyrazit dál do hlubin lesa.

Nakonec pro Vás máme jeden iZUN tip. Pokud se Vám někdy podaří dostat se do sedmého patra, na střežku Mezifakultního centra environmentálních věd, budete mít radost. Odsud je krásný výhled na celou univerzitu i na celou Prahu.

Autor: MARTIN LIŠKA

HR Generalist Lucie Pittnerová ze společnosti Savencia F&D: Často vsadíme na mladou krev před profesionálem v zajatých kolejích

Lucie pracuje jako personalistka ve velké potravinářské společnosti s portfoliem značek, jako jsou Král Sýrů, Lučina nebo Liptov. Zeptali jsme se, jak to u nich chodí při pracovních pohovorech a na rady, čím zaujmout.

Jak jsi v Savencii F&D začínala a jak dlouho ve firmě už pracuješ?

Začínala jsem rovnou na pozici HR Generalist pro nově vznikající shared service centrum v roce 2018. Tedy před více než třemi lety.

Čím se řídíš při výběru uchazečů? A které faktory jsou pro tebe v tomto ohledu nejdůležitější?

Dám na potenciál, zájem o obor a také na to, do jaké míry je kandidát ochoten se vzdělávat a učit. Musím u člověka cítit i to, že jako osobnost dobře zapadne do našeho týmu. To je často důležitější než praxe.

Dáváš při pracovních pohovorech otázky na tělo?

Určitě nepokládám záludné otázky jako to, že musí uchazeč vypočítat, kolik je v Česku klavírů nebo jak dostat žirafu do ledničky (smích). Vedeme prostě dialog v neformálním duchu, soustředíme se na to, zda se naše představy vzájemně potkávají. Není to žádný výsledek, i když i s tím se člověk může v jiných firmách setkat.

Jak se podle tebe proměnila výběrová řízení? A co bude naopak pro mladé adepty v dalších letech k získání práce to nejdůležitější?

Celkově se proměnil způsob, jakým firmy k náboru přistupují. Chceme průběh urychlit a nestavět do cesty mezi námi a uchazeči bariéry. Jsme flexibilnější; covid nám ukázal, že i pohovory online mohou být efektivní. A celkově více vnímáme to, že i kandidát si vybírá nového zaměstnavatele. Pro uchazeče nebo absolventa je tedy důležité, aby věděl, co chce.

Lucie Pittnerová má práci v Savencii ráda a to, že společnost již několik let za sebou získala ocenění Top Employer, podtrhuje skutečnost, že není jediná...

Čím podle tebe Savencia vyniká jako firma a zaměstnavatel?

Jako mezinárodní společnost nabízíme jistotu, podporu a rozvinuté procesy, ale pořád si zachováváme atmosféru „rodinné“ firmy. Naše produkty jsou navíc hmatatelné. Je to něco, s čím se naši zaměstnanci v životě běžně setkávají. A jsou to love brandy!

Jaké firemní benefity jsou u vás nejoblíbenější?

Obecně si myslím, že pro většinu lidí je největší benefit to, na jakých produktech se oni sami svou prací podílejí. A také, že mají možnost je ochutnávat, vyvíjet od samého začátku, starat se o jejich značky. Dále je to pak flexibilita práce na kancelářských pozicích, možnost home office, zkrácená pracovní doba. A pro mě osobně je největší benefit samotný kolektiv lidí u nás! (smích)

Jakou práci by u vás mohl ideálně hledat absolvent České zemědělské univerzity?

Z ekonomických oborů to mohou být pozice v účetnictví nebo logistice. A z technických a potravinářských oborů potom třeba pozice v oddělení kvality, výzkumu a vývoje, což je mimochodem velmi zajímavé. Nebo potom samozřejmě práce přímo v našich výrobních závodech v Hesově, Hodoníně a Liptovském Mikuláši.

Co bys poradila uchazečům, kteří hledají v Savencii F&D uplatnění?

Nebát se reagovat, zaslat životopis na pozice, které jsou podle popisu a požadavků spíše pro zkušenější kandidáty. Někdy zkrátka upřednostníme „mladou krev“ a energii před ostříleným profesionálem v zaběhlých kolejích. Zkuste to. Hlavně buďte sami sebou. Na pohovor se připravte, ale buďte v klidu. My vás nepokoušeme (smích).

Seznamte se: Absolventi ČZU v Savencii F&D

V oblasti potravinářství nachází uplatnění řada našich absolventů. Patří mezi ně i Petra Krupicová, která vystudovala Fakultu agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů. Do společnosti Savencia nastoupila po škole. „Potravinářství mě lákalo. Ráda pracuji s něčím, co má reálnou hodnotu a kvalitu,“ vysvětluje Petra svou motivaci. V Savencii působí již 5 let. „Na to, že jsme tak velká firma, je zajímavé, jak opravdu přátelské prostředí u nás máme. Navíc jsem se mohla podívat do samotných závodů a na to, jak se všechny ty skvělé sýry vyrábí,“ pochvaluje si.

V průběhu práce pro Savencii F&D Petra na rok přerušila kariéru, odjela na zkušenou do Irska a po roce se opět vrátila.

Kdo židli má, bydlí

A kdo chce bydlet hezky, potřebuje hezkou židli, no ne? Ale nebojte, v žádném případě tím nechci naznačit, že je potřeba hned běžet do nejbližšího obchodu s nábytkem a utratit majlant za ladící set luxusních židlí. Tím spíš, že každý má svůj osobitý vkus a sama málokdy narazím na kousek, nad kterým bych vůbec přemýšlela, že by měl zdobit můj příbytek. Dnešní výrobci pod tlakem na praktičnost a cenu najeli na jednoduché linie a odvážnější kombinace přenechávají spíše designérům, kteří se výstřednostem rozhodně nevyhýbají a za svou kreativitu se nezdráhají nechat patričně odměnit. Jste-li právě v situaci, kdy vás čeká zařizování nového bytu nebo máte v plánu oživit si stávající obydli, měla bych jeden tip, který vám dopřeje možnost vytvořit si vytoužený design a pravděpodobně vám ušetří i pěkných pár drobných.

Jen se podívejte, kolik návrhářů v poslední době sahá po retro stylu a nejen v oblasti nábytku. Rozhodně tím neubírám jejich zásluhy na vytvořených kouscích, naopak to chtělo hodně odvahy věřit, že styl, který už tu jednou byl a vlastně to není ani tak dávno, opět najde své nadšence, kteří ho přijmou za svůj. Retro je prostě opět in a vy si ho můžete v nových barvách vetknout i do vlastních domovů podle konkrétních potřeb.

S duší zachránce a kutila ráda pohlížím na cokoli jako na materiál k opětovnému použití. V dnešní terminologii bychom to pravděpodobně nazvali upcyklací. Upcyklovat se dá spousta věcí. Obnošené oblečení, vyrazené nádobí, rozbitá keramika a mnoho dalšího. Já bych vás ale v tomto článku chtěla nadchnout nápadem upcyklovat starý nábytek. Přiznejme si totiž, že starý se sice může jevit nevzhledně, ale rozhodně ne nekvalitně. Standardy a nároky minulého tisíciletí nemusely dbát na nadčasový design, kvalita výrobků však zpochybnit nelze. Nábytek tehdejší doby je opotřebovatelný, ale skoro stejně nezníčitelný jako tlačítková Nokia.

Věřím, že každý se někdy setkal u babičky na chalupě s typickými nízkými křesílký, která, ač stále pohodlná, by si už zasloužila nová čalounění, nebo s přiborníkem, jehož panty už zažily lepší časy a deska nese známky dědečkových třesoucích se rukou v podobě skvrn od rozlitého čaje. Zdaleka nejčastěji jsem se ale setkala s rozviklanými rozvrzanými židlemi, které proklínám pokaždé, když si o jejich okraj zatřhnu silonky. Ovšem s trochou péče ani jeden z těch kousků není na odpis. Všechno to jsou poklady s kusem rodinné historie, které jen čekají, až budou moci naplnit svůj nový potenciál. Sloužit dál svému účelu v novém kabátě, který mu vy sami navrhnete.

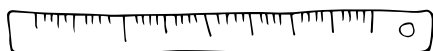
Kde se vám ve vitrině nelíbí sklo, můžete přibít tenkou sololitovou desku. Kde se vám nohy komody zdají moc vysoké, stačí je o pár centimetrů zkrátit. Nebo pokud byste si naopak nechtěli namáhat záda ohýbáním do šuplat, dají se vkusné nožky vytvořit z odřezků, které leží někde dobře uklizené v kůlně vzadu na zahradě. Nevzhledné úchytky skříněk se dají přelakovat nebo vyměnit za modernější varianty. Hladké nezajímavé dveře by se vám možná líbily s pár lištami nebo nějakým příjemným vzorem, jehož lze velmi jednoduše dosáhnout pomocí barvy, šablony a houbičky na nádobí. Možností je nepřeborné množství, fantazii se meze nekladou a jediná omezení se klademe my sami ze strachu, že selžeme. Ale není škoda to ani nezkusit? Kdo nic nedělá, nic nezkazí, ale to je přece děsná nuda.

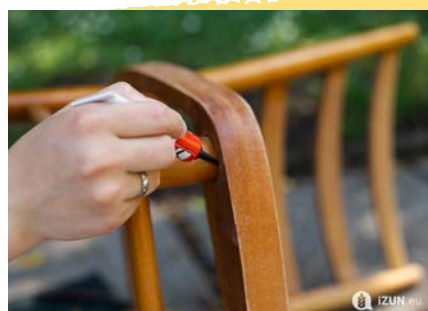
Internet je plný návodů a pouček. Je k dostání tuna informací jaké postupy jsou vhodné, které materiály lze kombinovat, na co si dát pozor a čeho se při práci rozhodně vyvarovat. Důležitá je základní bezpečnost naše i našeho bezprostředního okolí, ale každý přípravek, který bychom se chystali použít a nesl by s sebou zdravotní rizika, na svém obalu před nebezpečím varuje a je záhodno se řídit dle pokynů výrobce. Pokud jste kutilský antitalent, mám speciálně pro vás pár postřehů. Kládívkem se tuká na hlavičku nikoliv vašeho otravného parťáka, ale hřebíku, a samořezy se sice tváří, že se do dřeva dostanou „samý“, ale musím vás zklamat, je potřeba použít šroubovák.

A protože neuznávám lidi, kteří sice pěkně mluví o svých nápadech, ale skutek utek, ráda bych sama demonstrovala na jedné podobně rozviklané a rozvrzané židli, že všechno jde, když se chce. Že člověk nemusí být študovaný truhlář, ani odborník na barvy a laky, ale je potřeba trocha kuráže, představitivosti a důvěry ve vlastní schopnosti, nějaké to základní nářadí, barevný lak, kousek látky a volba dostatečně dosažitelného projektu. Ve finále, z čeho jiného mít větší radost, než z vlastního tvoření? Navíc nikdo netvrdí, že na to musíte stačit sami. Zavolat pár kamarádům a vytyčit si společný cíl nebo, chcete-li, postavit se společnému nepříteli je jeden z nejlepších způsobů utužování kolektivu. A najít v sobě zaštrachané dovednosti našich předků? Probudit sílu těch proslulých zlatých českých ručiček? To je takový malý bonus.

POSTUP

Nejprve od sebe oddělíme hlavní části židle, kterých se renovace bude týkat, abychom dosáhli lepšího přístupu ke všem stranám rámu a měli možnost vyměnit potrháný potah za nový. Zároveň tak vymeteme z mezer dobře schovaný prach za posledních několik let.

Dále se můžete zaměřit na povolené spoje a případně vzniklé mezery vyplnit lepidlem. U těch větších je žádoucí vložit pevnější bariéru, co se jen tak nevyvíklá. Použit jde párátko nebo špejle, které ulomíte na požadovanou délku a v následujícím kroku začistíte do hladka.

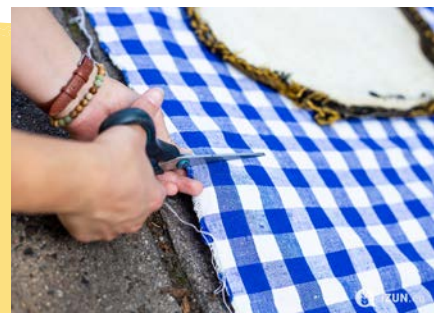
požadovanou délku a v následujícím kroku začistíte do hladka.

Pokračujeme obrušováním starého laku na povrchu židle a postupujeme od nejhrubšího po nejjemnější brusný papír, aby se tak rychle nezanášel. Snažíme se přitom sejmout pouze požadovanou vrstvu laku, nikoliv porušit samotné dřevo.

Dřevěný povrch oprášíme od zbytků laku a jiných smítek, čímž ho připravíme na nátěr. Postupujte podle pokynů na obalu vámi zvolené barvy či laku. Pro zjednodušení procesu můžete sáhnout, stejně jako já, po základovém i vrchním laku v jednom.

Během chvíle, kdy nám nátěr schne, se přesuneme k podsedáku. Nejprve odstraníme původní potah a použijeme ho jako stříh. Jednoduše ho přiložíme na novou látku, obkreslíme, ke všem okrajům přidáme centimetr navíc na založení jako prevenci třepení látky a vzniklý tvar vystříháme.

Podsedák potáhneme připravenou látkou a ke spodní desce ji přibijeme napínacími špendlíky. Kdybyste toužili po měkčím sezení než židle původně poskytovala, je možné na již přítomnou výplň přidat další vrstvu. Počítejte ovšem s touto dodatečnou hmotou v předchozím kroku. K látce bude potřeba přidat nějaký ten centimetr navíc.

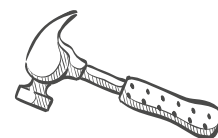

Teď už to jen zase složit zpátky. Jak jen to bylo, že? U složitějších kousků nebo při úplném rozložení doporučuji fotodokumentaci či velmi kvalitní popisky jednotlivých částí. Aby si člověk pak nepřipravil sám pro sebe pěkně zapeklité puzzle.

A je to. Brnkačka, ne?

Autor: MARIE PIHEROVÁ

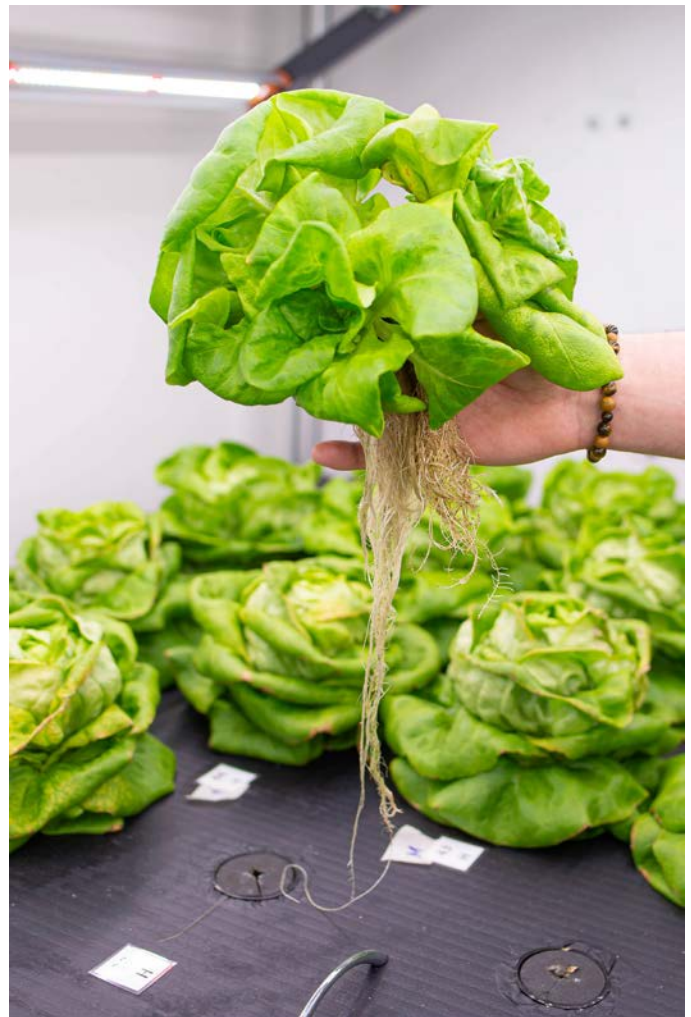
Hydroponie: pěstování bez půdy

Zemědělská krajina čelí celé řadě problémů, které umocňují probíhající změny klimatu. Téměř polovina území České republiky je ohrožena erozí, půda není schopna zadržet vodu, dochází ke kontaminaci spodních vod pesticidy a snižuje se i celková rozmanitost zemědělské krajiny. V nynější době je míra komplikace zemědělství ještě o něco větší, jelikož válka zamávala s cenami mnoha komodit. Mezi nimi jsou i hnojiva, která zdražila o několik desítek procent. Pro jejich výrobu je potřeba zejména ropa a plyn a asi vám nemusím připomínat, jakou raketovou rychlostí jejich ceny vystoupaly. K tomu si připočítejte fakt, že lidská populace se stále rozrůstá a s tím roste i potřeba produkce zemědělských plodin. Stojíme tedy před životně důležitou otázkou pro budoucí generace: Co dál?

távající situace věnuje stále větší pozornost vertikálním farmám, které dokáží vyřešit většinu těchto problémů. Řeč je o hydroponii, kterou můžeme jednoduše popsat jako „způsob pěstování rostlin bez využití půdy ve vodě, která obsahuje rozpuštěné živiny.“ To je v kostce všechno, víc toho k pochopení není.

Základní principy hydroponie jsou velmi jednoduché a lehce pochopitelné: živný roztok vyžaduje stálou teplotu a zajištěný přísun kyslíku a musí rostlinám dodávat živiny, které potřebují. Rostliny pak potřebují světlo a vhodné a stále klimatické podmínky, jako je vyhovující teplota a vlhkost vzduchu.

Ve vodě můžeme rostliny pěstovat dvěma způsoby: buď s kořeny ponořenými v živném roztoku, nebo s kořeny ukotvenými v inertním substrátu (keramzit, rockwool – minerální vata, perlit). Další důležité rozdělení je na otevřené a uzavřené systémy. Právě otevřený způsob pěstování je důvod, proč na hydroponii mohou lidé stále nahlížet s odstupem, kritizovat ji, ba ji dokonce úplně zavrhnout. Většina komerčních pěstivelských subjektů na této bázi funguje především proto, že je to jednoduché na instalaci, finančně přijatelnější a firmy si tak dokáží udržet konkurenceschopnost. Cena finálního produktu je dnes bohužel ještě stále hlavním faktorem pro koupi finálním spotřebitelem. Rostliny jsou pěstovány v rockwoolových rohožích, několikrát

denně prolévány roztokem s živinami a nevsáknutý roztok vytéká ven. Při této masové produkci nevyhnutelně vznikají tuny zbytečného odpadu, a to včetně spousty plastů, zbytků rockwoolu a mnoho dalšího materiálu, který nepodléhá rozkladu. Na druhou stranu se v posledních letech objevují nová omezení a nařízení, podle kterých se odpadní voda musí recyklovat nebo odvádět jinam než do kanalizační sítě. Tak může docházet k vyšším nákladům a komerční pěstivatelé se tak uchylují k druhé variantě hydroponické kultivace.

Druhým způsobem pěstování jsou uzavřené systémy. Hlavní rozdíl je v tom, že živný roztok neustále cirkuluje ze sběrné nádrže k rostlinám a zase zpátky. Díky tomu rostliny vstřebávají veškerou použitou vodu a nedochází tak k jejímu plýtvání. V tomto případě samozřejmě nehrozí, že živný roztok prosákne do půdy a tu pak znečistí nebo kontaminuje podzemní vody.

Vše potřebné k sestavení vlastního hydroponického systému dnes seženete téměř všude. Existuje obrovské množství e-shopů i kamenných obchodů, které tento sortiment nabízí. Možná vám teď na mysli vytanula otázka, proč byste měli utrácet těžce vyděnané peníze za hydroponické systémy, když si rostlinu můžete snadno zasadit do květináče a nechat ji růst takřka bez nákladů. Existuje nespočet důvodů, proč tak učinit. Podívejme se na všechno, co hydroponie dokáže.

Regulace živin

Nejzásadnější výhodou je naprostá kontrola nad výživou. Jste takový nutriční terapeuti vašich rostlin. Rozhodujete o tom, co dáte do roztoku, co se dostane ke kořenům, a to přesně v takovém množství, jaké si zvolíte. Po celou dobu pěstování máte tak rostlinu pod naprostou kontrolou.

Úspora vody a živin

Nemyšleno tak, že vodu nebudete potřebovat vůbec. Každá rostlina jí potřebuje určité množství. Výhodou je to, že ani kapka vody nepřijde nazmar. Voda se nevypaří, nedojde ani k dalším ztrátám, jako je tomu při pěstování v půdě. S tím jde ruku v ruce i úspora živin, které jsou všechny absorbovány rostlinami.

Bez herbicidů a s minimem pesticidů

Je zřejmé, že v hydroponických systémech zkrátka není možné, aby rostl plevel. Dalším bonusem je to, že rostlina při správném zacházení poroste tak rychle, že pro ni škůdci nebudou představovat reálnou hrozbu. To samozřejmě neznamená, že se to nemůže stát. Stát se to samozřejmě může, jen vám můžu garantovat, že pesticidy budete používat výrazně méně.

Rostliny jsou vitální

Jestliže se o rostlinu staráte dobře, zlepšit se její celkové zdraví a vaše sklizeň bude úspěšnější, chutnější a kvalitnější než při pěstování v půdě. Složením živného roztoku můžete totiž dost zásadně ovlivnit složení látek v rostlině.

Pěstování kdykoliv a kdekoliv

Díky variabilitě systémů můžete i na malém prostoru vypěstovat velké množství biomasy. Jelikož se jedná o indoor pěstování, můžete rostliny pěstovat po celý rok, nezávisle na ročním období. Kdekoliv na světě. Dokonce i ve vesmíru! Při pěstování například salátu tak můžete měsíc, co měsíc sklízet velké a chutné hlávky.

Tohle všechno zní až pohádkově, nemyslíte? Sundejte si růžové brýle a podívejme se i na stinné stránky. Bohužel i hydroponik má své starosti a strasti. Hlavní nevýhodou je to, že sebemenší chybička vám dokáže zabít celou úrodu. Půda nebo půdní substráty dokáží alespoň částečně zmírnit následky přehnojení a kořenovému balu poskytují jistou formu ochrany. U hydroponie tomu tak není a rostliny jsou tedy mnohem náchylnější na jakékoliv nežádoucí změny. Abyste si to představili, je to, jako když si přeseďte z rodinného vozu do formule 1. Ve formuli můžete jet mnohem rychleji, ale mnohem snáze může dojít k nehodě. Navíc následky nehody jsou mnohem fatálnější.

Dalším velice důležitým faktorem je spotřeba energie. Stejně tak jako roste cena všeho ostatního, i ceny energie stoupají do astronomických částek. Rostlinám totiž budete muset udržovat stálou teplotu, která se pohybuje mezi 18 – 22 °C, v letních

měsících tak může energie spotřebovaná klimatizací stoupat. Další energie je spotřebována každodenním umělým osvětlením, větráky a čerpadlem, které zajišťuje cirkulaci živného roztoku.

Třetí a poslední zmíněnou nevýhodou je to, že ne všechny rostliny jsou pro hydroponické pěstování vhodné. Klasická hydroponie není úplně přizpůsobená rostlinám, jejichž plod jakožto hlavní produkt roste v zemi. Jedná se o brambory, mrkev a další hlíznaté plodiny. Můžeme je vypěstovat, vyžaduje to však speciální technologie, které nejsou úplně nejlevnější a vyžadují pořádné know-how. Dalším faktorem pro výběr vhodné plodiny je výnos – například pšenice by v bezpůdných systémech rostla skvěle, nikdy bychom ale nebyli schopni pokrýt náklady. Na druhou stranu, veškeré bylinky, listová zelenina, zelenina jako jsou rajčata, lilky, okurky a mnohem víc, se v hydroponii dají pěstovat perfektně.

Mě osobně na hydroponických systémech baví jedna jediná věc: v jednoduchosti je síla. Můžete si vytvořit jakýkoliv systém, který bude vyhovovat vašim prostorovým i finančním nárokům. Na Youtube můžete najít tisíce videí, která vás mohou inspirovat. K tomu nejprimitivnějšímu systému vám stačí jedna plastová bedna, která bude sloužit jako zásobník na roztok, polystyren, který bude plavat na hladině a budou v něm ukotveny rostliny, LED pásek, který přilepíte ze spodu víka a překryjete tím bednu, časovač, kterým nastavíte dobu osvětlení a vzduchovací kameny, které zajistí dostatečné okysličení živného roztoku. To je všechno. První pokusy o vypěstování nemusí být úplně úspěšné, ale garantuji vám, že jakmile proniknete do tajů hydroponie, už nikdy nebudete chtít pěstovat jinak.

Autor: MARTIN LIŠKA

Ideál krásy včera, dnes a zítra

Říká se, že krása je pomíjivá. Většina z nás soustavně tvrdí, že na vzhledu nezáleží, hlavní je to, co má člověk uvnitř. Řídit se tím, jak člověk vypadá, je povrchní. I když jsou všechna tato klíše do jisté míry pravdivá, každý z nás má stejně v hlavě představu nebo nějaká fyzická kritéria, která by měl jejich protějšek splňovat. Jak moc se ale liší dnešní ideál krásy od reality a jak moc ho ovlivňují faktory okolo nás?

(Tento článek je psán ženou a je zaměřen hlavně na ženy, ale není vyloučené, že se s tím ztotožní i někteří muži.)

IDEÁL KRÁSY V HISTORII

Co se ženského ideálu krásy týče, ten od pravěké Věstonické Venuše až po současnou Kim Kardashian prošel nespočtem transformací. To, jak by měla žena vypadat, se měnilo současně s tím, co by si měla oblékat. Jelikož v pravěku si s výběrem partnerek hlavu tak úplně nelámali, přesuneme se rovnou do starověku. Tam se nám sešly hned dva ikonické, lehce protichůdné modely toho, jak by měla dokonalá žena vypadat - egyptský a antický. Ve starověkém Egyptě byla jednou z ikonických postav Kleopatra. Egyptanky byly překvapivě na svou dobu o dost dál než zbytek světa. Ženy mohly už v té době vlastnit majetek, rozvádět se a být soběstačné. Jejich vysněné postavy nejvíce připomínaly novodobé modelky. Vysoká žena s úzkým pasem a rameny, dlouhým krkem, symetrickým obličejem a kočičím pohledem, to bylo tero. Oproti tomu v antickém Řecku upřednostňovali přirozenou lidskost. Kypré tvary, bujně poprsí, přirozenou ženskou sexualitu. Ostatně to je vidět i na antických sochách a obrazech. V té době se dokonce ženská krása upozadovala a spíše se dbalo na krásu mužskou nebo chlapeckou.

Tyto trendy na světě převládaly až do dob středověku. Tam nastal razantní zlom a ženské tělo začalo být považováno za „nástroj ďábla“. Proto muži začali vyhledávat drobné a křehké ženy s útlým pasem, slabými pažemi a malým poprsím. Byly pro ně „lehce ovladatelné“ a nehrozilo u nich, že by na muže využívaly svou ďábelskou moc. Středověkou perfektní ženu si můžeme prohlédnout i v umění, a to v malbách útlých světic či andělů.

Až v dobách renesance a baroka se vracíme pomalu zpět k tzv. antickému modelu. Do hry se nám opět dostávají kypré tvary, kulatá břicha a mohutná poprsí. V tomto období totiž platilo „čím baculatější, tím bohatší“. V této době již ženy mohly běžně sehnat a využívat kosmetiku, proto se pudrovaly, aby měly co nejsvětější

pleť. Opálená žena tehdy byla ta, která pracuje na slunci čili na poli. Ideální ženy nepracovaly. Byly doma, staraly se o své muže a potomky. Ženy byly obdivovány, obskakovány a hýčkány. Toto období tím pádem bylo lehce uvolněnější i co se lásky týče. Role milenky či milence byla skoro až veřejná, a pokud jste byla milenkou nějakého šlechtice či váženého dvořana, byl to dokonce váš oficiální titul. No vzpomeňme si všichni na filmy o Angelice, markýze andělů, na které jsme koukali s babičkou.

S příchodem 20. století to začalo být jako na horské dráze. Co dekádu se měnily trendy a muži vyhledávali jiné ženy. Ve 20. letech nastala asi ta největší revoluce. Do hry se nám totiž dostala emancipace. Ženy začaly zkracovat sukně a poprvé v historii Země ukázaly svá lýtka. V kurzu byly chlapecké postavy bez výrazných ženských elementů – prsa a zadky. Ženy nosily krátké vlasy, veřejně pily a kouřily. Snažily se dokázat, že nejsou o nic míň než muži.

Až v 50. letech se kromě trendů oblečení opět změnil i pohled na ženské tělo a mohla za to jedna jediná mladá žena, Norma Jeane Mortenson. Že vám toto jméno nic neříká? Vsadím se o všechno, co mám, že jste o ní slyšeli! Norma bylo totiž opravdové jméno sexsymbolu 20. století, Marilyn Monroe. Vnadná, krátkovlasá blondýnka s pihou nad ústy, která omráčila celý svět. Všechny ženy chtěly být jako ona a všichni muži chtěli být s ní. Dalo by se říct, že už tenkrát nastavila ženský ideál, kterého se většina světa drží dodnes. Posledních 70 let totiž ženy neprahnou po ničem jiném než mít postavu typu přesýpacích hodin – perfektní poprsí, útlý pas, dokonalý zadek. Někteří tento typ postavy znají také pod pojmenováním 90-60-90. Od dob renesance byl, a stále je, tento ideál krásy nejdéle trvajícím i přes to, že byl někdy na pár let upozadován. Během 20. století se vystřídal ještě pár trendů a ženských ikon. Avšak ty se postupem času vypařily s novými módními trendy.

SOUČASNÁ KRÁSA VS. SOCIÁLNÍ SÍTĚ

V současnosti existuje nespočet kanálů, skrze které nám někdo sděluje, co je podle něj krásné, co bychom měli nosit, jak bychom měli vypadat, pomalu i to, co bychom měli jíst. Od knih a časopisů přes televizi a billboardy se nejsilnějším kanálem stal internet, obzvláště sociální sítě. Při otevření Instagramu na nás vyskočí nespočet „influencerů“, kteří nám pravidelně prezentují, co nového si koupili, jak si nechali upravit vlasy, kolikrát tento týden byli cvičit nebo co měli k obědu. Díky sociálním sítím se dnešní trendy mění častěji než ponožky, a pomalu to, co bylo in včera, je dnes už razantní přešlap.

Není tomu tak dlouho, kdy každá holka toužila mít hubenou postavu jako modelky Victoria's Secret. Ještě aby ne, když jste otevřeli časopis, pustili televizi nebo koukali na reklamy, všude byly hubené ženy, vykukující pupíky a bokové kalhoty, které neodpustily ani deka navíc. V dnešní době tzv. sebelásky se už ani tak nekouká na tělesné proporce, ale na to, jakým způsobem se

umíme „prodat“. Dnes už holka nemusí mít 40 kilo i s postelí, ale záleží na tom, jakým způsobem vystupuje. Momentální nejsilnější faktor ovlivňující atraktivitu jedince je sebevědomí. Upozaduje i to, jestli je holka hubená nebo baculatá, pihatá nebo s perfektní pletí, pomalu i to, jestli má obě oči. Zdravé sebevědomí jde totiž ruku v ruce s dalšími faktory, které dnešní muži (a vlastně i ženy) vyhledávají. Žena, která je sebejistá, podle nich totiž nemyslí tolik na to, jak vypadá, co je na ní špatně a nesrovnává se s ostatními. Místo toho je uvolněná, vtipná, chová se víc přirozeně a je prostě svá. Ovšem, stejně jako se vším, nic se nemá přehánět. Pozor na to, aby se sebevědomí nepletlo s příliš vysokým egem.

A jak to bude dál? Kdo ví, dnešní trend sebelásky a „all bodies are beautiful“ může za pár měsíců vystřídat trend vychrtlých holek, velkých zadků nebo plochých hrudníků, to je ve hvězdách. Nicméně je důležité nezapomínat na to, že každá móda jednou odezní. Člověk by jen kvůli ostatním neměl nutně měnit to, kým je. Ačkoliv má každý z nás tendence se srovnávat s druhými, obzvlášť, když někdo jiný má přesně to, co chceme, vždy musíme mít na paměti jednu věc - naši individualitu. To je to, co nás dělá jedinečné a odlišuje nás od ostatních. Kdyby všechny holky na světě vypadaly stejně, podle čeho by si je pak kluci vybírali, a naopak. Nehledě na to, že to, co na sobě teď nenávidíte, se může

za rok stát věcí, pro kterou by miliony ostatních vraždilo. Zároveň jsou i věci, které málokdy dokážeme jen tak změnit.

Neberte tento článek jako ten typický prvoplánový kec o tom, že jsme všichni krásní takoví, jací jsme. To nechci. Sama mám velký zadek, který by mohl být menší. Kdybych měla ploché břicho, tak bych se taky nezlobila, nebo kdyby můj americký úsměv byl stejně bílý jako v Hollywoodu, kéž by. Ale to, že to tak není, neznamená, že nebudu v letním horku nosit sukně a kraťasy nebo se přestanu smát. Neschovávejte to, co na sobě nemáte rádi, a naopak vyzdvihněte své přednosti. Uvidíte, že dokážete na okolí udělat slušný dojem a všichni zapomenou na to, že nejste Kim K.

You are BEAUTIFUL

Sami se můžete přesvědčit, co s člověkem udělá sebevědomí a pouhá změna postoje.

Autor: **BÁRA POHLOVÁ**

DAROVÁNÍ KREVNÍ PLAZMY ZACHRAŇUJE LIDSKÉ ŽIVOTY

**DARUJ KREVNÍ PLAZMU
A ZÍSKEJ ZA KAŽDÝ ODBĚR 700 Kč***

máš **pravidelnou kontrolu** zdravotního stavu

bonusový program se zajímavými dárky

občerstvení zdarma a pravidelné **akce** pro dárce

733 474 770

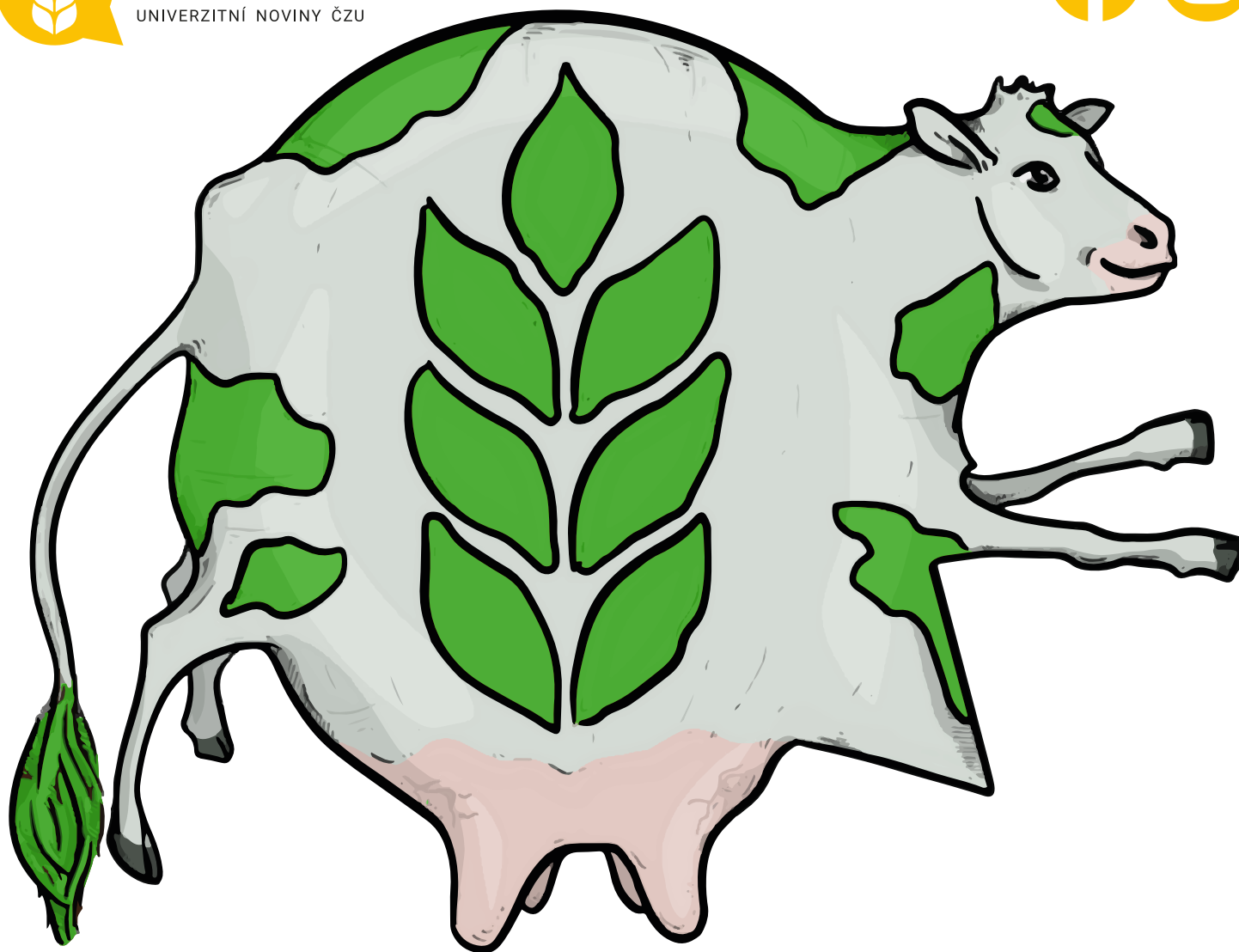
www.unicaplasma.cz

facebook.com/unicaplasma

Najdete nás v **Hradčanská Office Center**
přímo nad stanicí metra A – Hradčanská

unica
plasma

*Dle ustanovení §32 odst. 2 zákona 373/2011 Sb. o specifických zdravotních službách, podle kterého za krev odebranou pro výrobu krevních derivátů a pro použití u člověka podle jiných právních předpisů a za její odběr nevzniká osobě, které byla krev odebrána, nárok na finanční ani jinou úhradu, s výjimkou účelné, hospodárné a prokazatelně vynaložených výdajů spojených s odběrem její krve, o které tato osoba požádá, a to celkem do maximální výše 5 % minimální mzdy.

DOJTE S NÁMI INFORMACE

HLEDÁME:

a buďte v centru dění

 REDAKTORY ORGANIZÁTORY

 FOTOGRAFY KOREKTORY

 GRAFIKY PROGRAMÁTORY

 HR SOCIAL MEDIA SPECIALIST

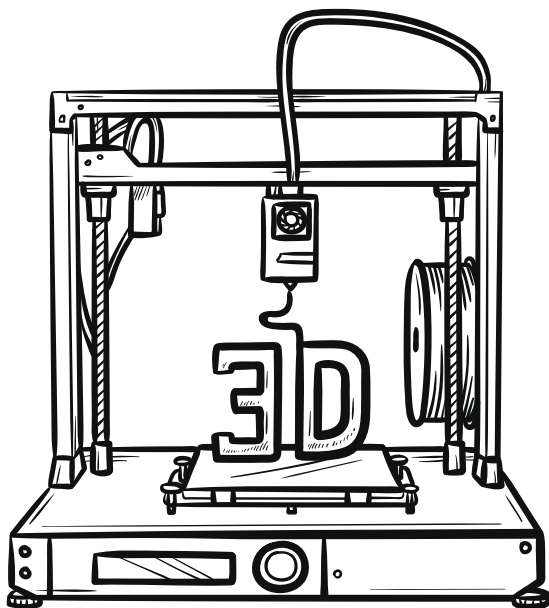
 KAMERAMANY, STŘIHAČE

Napište nám na nabor@izun.eu

3D tisk – od prototypingu k tisku pro všechny

3D tisk je fenoménem posledních let a nepochybně skrývá velký potenciál do budoucna. Proto jsme se vypravili do dílen Technické fakulty za panem Ing. Petrem Hnízdilem. Probrali jsme téma horem dolem a pokochali se obrovskou škálou zde navrnutých výtisků a jejich využití, včetně ochranné masky, kterou se fakulta proslavila během pandemie.

Myšlenka, datový soubor, tiskárna. Nic víc.

3D tiskárna umožňuje úžasně snadný a rychlý přechod od myšlenky k hotovému objektu, díky čemuž je hojně využívána zejména při vývoji prototypů. Jediné, co člověk potřebuje, je umět myšlenku v programu převést na 3D design. Ten následně projde typem programu zvaným „slicer“, který 3D objekt „nařeže“ na vrstvy tak, aby se objekt dal vytisknout. Výsledkem je tiskový soubor, který stačí nahrát do tiskárny a ta se postará o zbytek. Inovace tak mohou vznikat doslova přes noc. Při užití v kapacitní výrobě je pak obrovskou výhodou možnost velmi rychlé implementace designových inovací. Řekněme, že tiskem vyrábíte vnitřní součástku počítače a potřebujete změnit její tvar. Místo přestavby výrobní linky nebo změny formy měníte jen tiskový soubor, rychle a levně.

Typy tiskáren

FFF – fused filament fabrication (menší nadpis)

Nejznámější a mezi veřejností asi nejrozšířenější typ. Princip je jednoduchý. Na zahřívanou tiskovou desku se pomocí tiskové hlavy (tzv. extruderu) nanáší jednotlivé vrstvy roztaveného tiskového materiálu, kterému se říká filament. V praxi jde o vlákno o síle nejčastěji 1,75 mm. Toto vlákno se v extruderu taví a pomocí pohybu extruderu po osách X, Y a Z vrstvu po vrstvě vzniká výtisk. Jako filament se nejčastěji používají plasty, od běžných jako jsou PLA a ABS, přes plasty s příměsí pro dosažení různých vlastností až po polymery a kompozitní plasty. Podobným principem se však dá tisknout třeba i sklo či beton. Na výtisku jsou oku patrné vrstvy a hodí se tak především pro využití ve výrobě, kde vizuální dokonalost nehraje roli, jako jsou například vnitřní součástky automobilů.

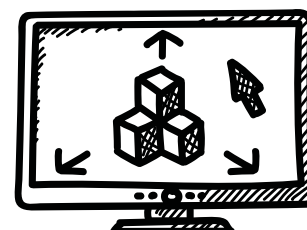
SLA – stereolithography/vat polymerization printing

Tento typ tiskáren tiskne vzhůru nohama čili na tiskovou desku zespoda. Tisková deska je ponořena do průhledné nádoby naplněné speciální pryskyřicí. Pod nádobou se nachází monitor vyzářující na ponořenou tiskovou desku UV světlo ve tvaru požadované vrstvy. Díky osvětlení UV světlem se pryskyřice v tenké vrstvě vytvrdí a vzniká tak výtisk. Ten se po dokončení ještě „vypéká“ UV zářením. Výsledný výtisk je oproti tomu z FFF tiskárny mnohem přesnější, bez viditelných vrstev a tisk trvá kratší dobu.

Na druhou stranu samotná technologie je pro domácí použití dražší, včetně zmíněných pryskyřic, které jsou navíc před vytvrzením toxické.

SLS – selective laser sintering

Tiskárny SLS pracují na principu spékání prášku laserem. Na tiskovou plochu je nanesen poprašek velmi jemně drceného materiálu (plasty, kovu, titanu...), který je laserovým paprskem zpečen ve vrstvu. Prášek z nespékáných míst se odstraní a může se použít při dalším tisku. Jedná se o velmi přesnou, ale i velmi nákladnou metodu a na produkční výrobu se tudíž nehodí.

RepRap, tajemství Průšova úspěchu

Kolem 3D tisku funguje poměrně rozsáhlá komunita složená jak z odborníků, tak nadšených hobbyků. Základním pilířem, který z 3D tisku udělal v podstatě kult, je maximální open source přístup. Dostupnost designů a návodů k volnému užití, díky kterému se jako nováček můžete rychle rozkoukat. V roce 2005 vznikl na univerzitě v anglickém Bathu projekt RepRap, který jako první použil koncept 3D tiskáren schopných tisknout většinu svých vlastních dílů. Vznikl tak stroj schopný své vlastní, skoro kompletní, replikace. O pár let později tento koncept uchopil jistý Josef Průša a s tiskárnami tištěnými na tiskárnách dobyt svět.

Magické slovo „prototyp“

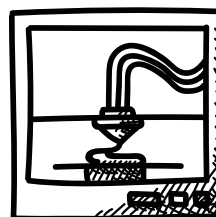
3D tisk od základu změnil oblast prototypingu. Tam, kde kvůli prototypům a vývoji čehokoliv (karoserií, součástek, ochranných pomůcek...) byly potřeba drahé formy, spousta nástrojů a lidí, tam dnes stačí tiskárna, laser a CNC obráběcí stroj. Vývojář se schopností tyto tři stroje ovládat pak může vyrobit prototyp v podstatě čehokoliv. Tento posun najde využití i ve výrobě specializovaného a improvizovaného vybavení na odlehlých místech, jako jsou vědecké či v budoucnu vesmírné stanice.

Licencovaný tisk: další velká věc?

3D tiskárny jsou stále ještě ve své pionýrské fázi. Jejich majitel musí k jejich provozu mít určité znalosti a dovednosti, nejsou „blbuvzdorné“. Ale co až budou? Až se 3D tiskárna stane běžným domácím spotřebičem, půjde pravděpodobně o jeden

z obrovských průlomů průmyslu. Představte si, že se vám ulomí třeba stojan monitoru. Žádný problém, na webu výrobce si během minuty za poplatek stáhnete tiskový soubor, zmáčknete jedno tlačítko na tiskárně a za pár hodin je hotovo. Od LEGA si už nebudete muset kupovat krabici kostek, budete si je moct tisknout sami a platit budete „jen“ za soubor, stejně jako za muziku na iTunes. Výrobcům odpadnou náklady na dopravu a materiál, zákazník ušetří čas a námahu. Win-win.

Možnosti budoucího využití 3D tisku jsou v podstatě neomezené. Tím, jak se budou vyvíjet samotné tiskárny, a hlavně tiskové materiály, bude možné tisknout nejen součástky strojů, ale třeba rozložitelné kultivační květináče z filamentů z organických složek, velmi zajímavé jsou i možnosti využití v medicíně. A jak bylo zmíněno výše, dost možná se 3D tiskárny v budoucnu stanou součástí našich domácností, stejně jako mikrovlnky a pračky.

Text vznikl za laskavé asistence Ing. Petra Hnízdila z Katedry materiálu a strojírenské technologie.

Autor: **DAVID EREMIÁŠ**

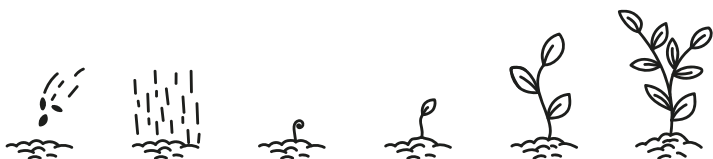

Budoucnost jídla aneb komplexní problém

Jednou z velkých otázek budoucnosti je, jak a čím krmit rychle rostoucí světovou populaci. Konvenční metody výroby potravin se blíží svým limitům a extrémně zatěžují naše životní prostředí. Věda však našťastí neotálí, a tak se objevují stále nové způsoby. Proto jsme se vydali na FAPPZ za vedoucím Katedry kvality a bezpečnosti potravin, panem doc. Ing. Pavlem Kloučkem, Ph.D. Obrovské množství informací, které nám poskytl, jsme se pokusili shrnout tak srozumitelně, jak to jen umíme.

Problém je komplexní

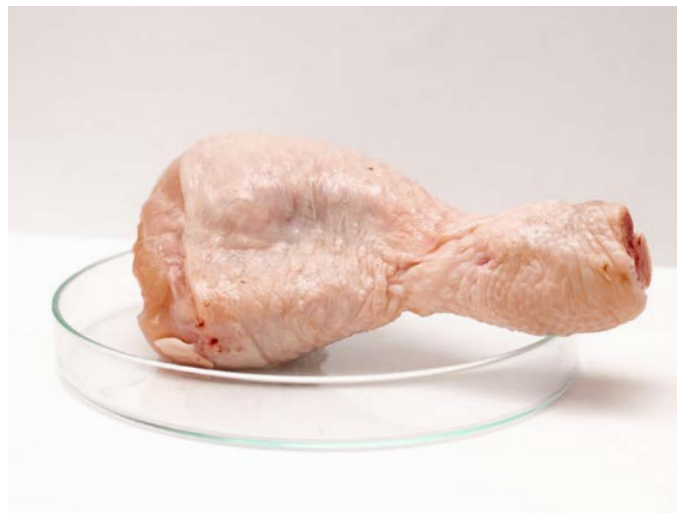
Konvenční zemědělská výroba je na první pohled jednoduchý systém. Rostlinná výroba probíhá pěstováním plodin v půdě. Část jich konzumujeme rovnou, nemalá část se používá jako krmivo pro živočišnou výrobu. Hospodářská zvířata v ideálním případě přirozeně vrací část živin do půdy, na které jsou chována. Snadno pochopitelný koloběh. Skutečnost tak jednoduchá není. Celý proces totiž zároveň ovlivňuje a je ovlivňován větším ekosystémem. Každá změna spouští řetězovou reakci. Vyřešení jednoho problému tak může způsobit několik dalších.

Všechno je o energii

Potravina není vlastně ničím jiným než nositelem energie. Podle teorie tzv. „planetárních hranic“ je zjednodušeně určité množství energie, které jsme schopni z planety a jejích zdrojů (voda, slunce, živiny, diverzita) ve formě potravy dostat. Výše zmíněný proces zemědělské výroby si lze představit jako energetický řetězec. Díky živinám v půdě, energii ze slunce a vodě (a lidské práci) vyrostou rostlina s určitou výživovou hodnotou, tedy množstvím energie. Zvíře nebo člověk část této energie využije jako palivo, část uloží do hmoty a část jí projde bez užitku. Čili jako v každém řetězci existují energetické ztráty. V přírodním prostředí jde o systém vyladěný evolucí v podstatě k dokonalosti, kdy jsou tyto ztráty minimalizovány. V případě zemědělské výroby jsou ztráty o poznání vyšší.

I kvůli tomu se stále hledají nové cesty a způsoby produkce potravin. My, myšleno konzumenty, je v poslední době vnímáme především skrze marketing producentů, případně prostřednictvím médií a diskuze ve veřejném prostoru. Podívejme se trochu blíže na fenomény, které se objevují nejčastěji.

Maso bez masa

Trh v posledních několika letech atakuje produkty napodobující masové polotovary, jako jsou burgery, klobásy či 3D tištěné steaky, avšak vytvořené z rostlinných složek, čili vege-friendly. Zpravidla se snaží o napodobení chuti, struktury, vůně a vzhledu masa a slibují i obdobné vyvážení živin. Nejčastěji jsou postaveny na bílkovině z luštěnin, kombinaci olejů a více či méně přírodních aromatech a barvivech. Náhrada role masa ve vegetariánském jídelníčku by bylo téma samo o sobě. Potřebné bílkoviny, vitamíny a aminokyseliny zastoupené v masu lze získat i rostlinnou cestou, ovšem podmínkou je skutečně pestré a vyvážené složení jídelníčku. Na druhou stranu existují studie s prokázanou korelací vegetariánství a délky života. A přestože je člověk na konzumaci masa značně evolučně naprogramován, dokáže plnohodnotně přežít i bez něj.

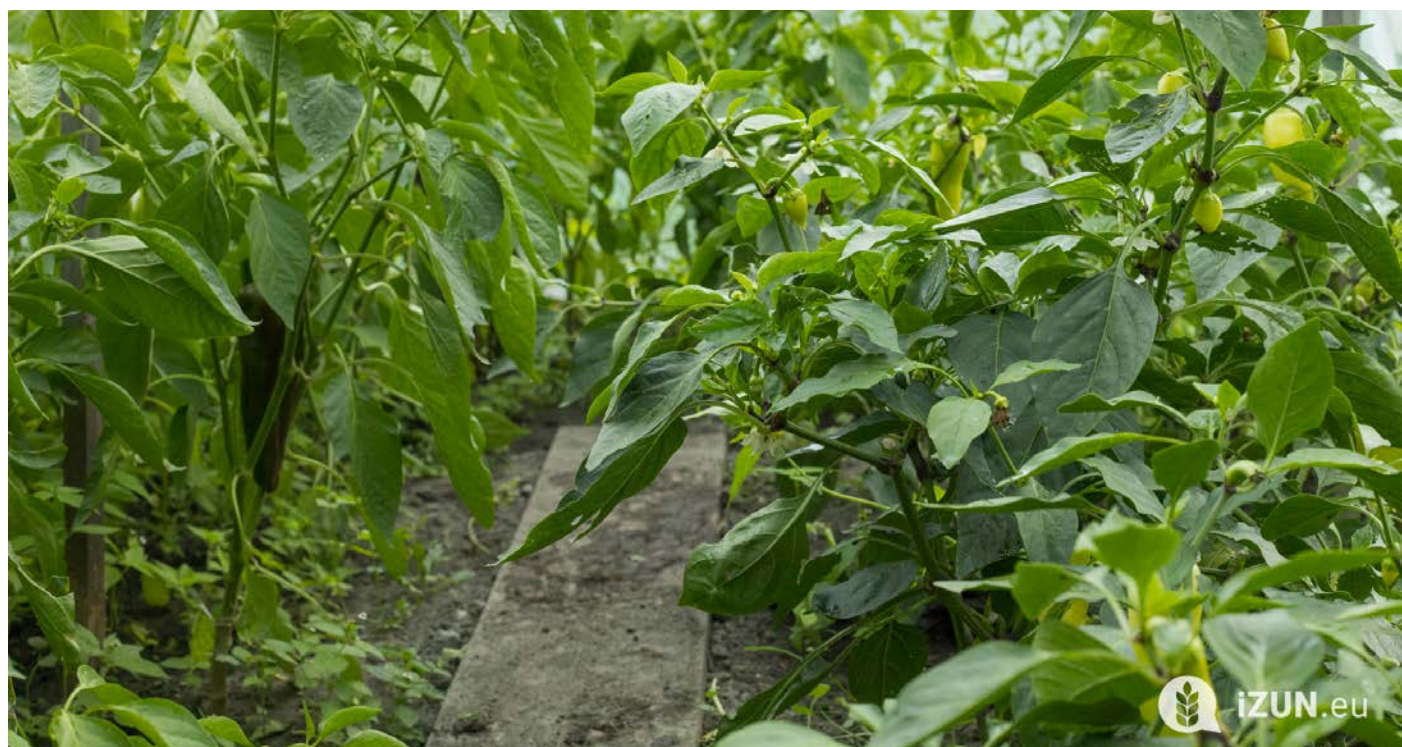
Maso bez zvířete

Další alternativou, hojně diskutovanou jak odborníky, tak investory, je maso laboratorního původu. Velmi primitivně řečeno, z malého počtu buněk lze za použití výživových roztoků kultivovat svalovou hmotu. Ta se dá následně pomocí 3D tisku zformovat do podoby steaku nebo třeba kuřecích prsou. Celý proces je zatím velmi energeticky náročný a znovu naráží na potřebu velkého množství syntetizovaných živin. Nicméně v roce 2020 se Singapur stal prvním státem, který prodej takového masa povolil. Vzhledem ke složitosti a nákladnosti výroby je těžké si představit, že by takové maso významně nahradilo živočišnou výrobu, nicméně třeba z hlediska výroby potravin v případě kolonizace vesmíru jde o zajímavou možnost.

Hmyz? Ano, ale možná trochu jinak

V některých oblastech světa je hmyz běžnou součástí jídelníčku. V Evropě, Americe a na dalších trzích pravděpodobně bude ještě nějakou dobu narážet na kulturní stigma. Nemusíme ale hned jíst cvrčky, hmyz může v produkčním procesu hrát mnohem zajímavější roli. Hmyz je poměrně nenáročný na podmínky, lidově řečeno se umí žít klidně zbytky. Na druhé straně na jednotku bílkoviny potřebuje řádově méně zdrojů než například dobytek. Proto se nabízí myšlenka využít hmyz jako mezičlánek produkčního cyklu. Na jedné straně můžeme využít hmyz pro zužitkování zbytků potravin, které by přišly nazmar. Na druhé straně se pak daný hmyz může použít jako složka krmiva například pro drůbež, kterou člověk konzumuje více než ochotně.

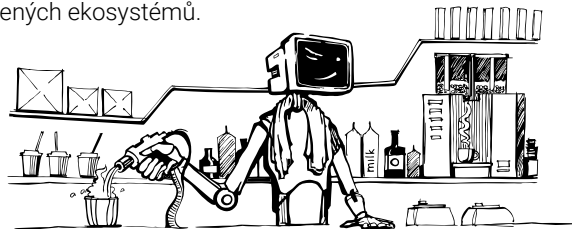
Hydroponie/aeroponie, technologie pro Zemi i Mars

Ve velkém se v současnosti prosazují metody pěstování rostlin bez potřeby půdy. V podstatě ve sterilních podmínkách skleníků, kde rostlina žije jen z roztoku živin a světla. Na jednu stranu proces vyžaduje elektrickou energii a syntetická hnojiva, na druhé straně odpadá potřeba půdy a její kultivace. Teoreticky takto lze pěstovat plodiny klidně na poušti, v polárních oblastech, odtržené od okolního ekosystému. Probíhá i výzkum použití této metody ve vesmíru. Navíc se ukazuje, že například v kombinaci s chovem sladkovodních ryb by bylo možné vytvořit velmi efektivní systém produkce rostlinné i živočišné složky.

GMO tu s námi bude

Na začátku si ohraničme, o čem mluvíme jako o GMO. Člověk už pár set let ovládá metodu šlechtění rostlin i živočichů za účelem posilování požadovaných rysů (velikost klasu, osvalení či dojivost dobytka...). Šlechtění je proces v podstatě přítomný i v přírodě. V dalším kroku už se člověk naučil měnit určité části genetické informace organismů tak, že část genomu (velmi složitě) extrahoval z jednoho organismu a vsadil do druhého. Dnes už je díky systému CRISPR-Cas9 možné měnit libovolný úsek genetické informace. Genetické modifikace jsou předmětem mnoha diskuzí z hlediska bezpečnosti a etiky. Nicméně do budoucna se za splnění jistých podmínek jeví jako nezbytný nástroj pro další vývoj a přežití lidstva.

Na závěr naší debaty pan docent vyjádřil myšlenku, která se vlastně vrací k prvním dvěma odstavcům tohoto textu. A sice, že řešení potřeby nových metod produkce potravin nespočívá v jednom novém zázračném způsobu, jak pěstovat nebo chovat to či ono, ale ve vytváření komplexních cyklů a systémů výroby. V maximálnímu využívání zdrojů a potenciálu v produkčních řetězcích, minimalizaci ztrát a dost možná ve vytváření menších uzavřených ekosystémů.

Text vznikl za laskavé asistence vedoucího Katedry kvality a bezpečnosti potravin, doc. Ing. Pavla Kloučka, Ph.D.

Autor: **DAVID EREMIÁŠ**

NEEDY JITKA III. SUHDOLSKÉ DOSTAVENÍČKO

DNES JE VELKÝ DEN. JITKA SE JIŽ NĚJAKOU DOBU VÍDÁ SE SPOLUŽÁKEM DANEM. NA DNEŠNÍ ODPOLEDNE DAN JITKU POZVAL NA PRVNÍ OFICIÁLNÍ RANDE.

NAPADLO MĚ, ŽE BYCHOM SE MOHLI JEN TAK PROJÍT, TŘEBA PŘES KAMPUS A NA VÝHLEDY.

TO NENÍ MOC ORIGINALNÍ TEDA.

NA VÝHLEDY? NO, KDYŽ MYSLÍŠ.

JITKA OČIVIDNĚ NENÍ MOC NADŠENÁ Z DANOVA PLÁNU NA PRVNÍ RANDE.

DĚJE SE NĚCO?

NE, TO MI JEN PÍŠE KAMARÁD, VÍŠ?

PÁR SE PROCHÁZKOVÝM KROKEM VYDÁ VSTRČÍC VÝHLEDŮM. JITKA DANOVÍ VYPRÁVÍ, CO DĚLALA DNES V PRÁCI, ALE TEN NEUSTÁLE KONTROLUJE TELEFON.

AHA.

PROČ SI RADEJI PÍŠE S KÁMOŠEM, KDYŽ JE SE MNOU? SNAD HO NENUDÍM

TA ODPOVĚĎ JITCE NA SEBEVĚDOMÍ ANI NÁLADĚ MOC NEPŘÍDÁ.

CO SE CESTOU ZASTAVIT VZADU U STÁJÍ A NAKRMIT ZVÍRÁTKA?

NO TO JE SUPER NÁPAD, STEJNĚ MÁME SPOUSTU ČASU.

JITKU NAPADNE, JAK PROCHÁZKU TROCHU ZPESTRIT.

AU!
TA POTVORA MĚ KOUSLA!

JEŽÍŠ. UKAŽ, HODNĚ?

DAN S JITKOU SE BAVÍ KRMENÍM ZVÍRÁTEK, KDYŽ V TOM...

OVÁŽU TI TO ASPOŇ KAPESNÍKEM, SNAD TO PŘESTANE.

DĚKUJU.

DANOVÍ Z PRSTU TEČE KREV.

NECHÁPU, CO TO DO NÍ VJELO, DO OBLUDY ROHATÝ.

MÉÉÉ

DO HÁJE, VZDYĚT JE TO ZAMČENÝ!

NO, UŽ ASI RADEJI PŮJDEME. TÁMHE OPODÁL JE BRANKA, CO VEDE VEN Z AREÁLU.

TO ZVLÁDNEŠ. POLEZ PRVNÍ, JÁ TI POMŮŽU.

OK. ALE JESTLI MĚ PUSTÍŠ, TAK NA TEBE POŠLU TU KOZU, ABY TĚ DODĚLALA.

JAJ, TAK S TÍM JSEM NEPOČÍTAL.

KDYŽ DORAZÍ K BRANCE, NASTANE OVŠEM DALŠÍ PROBLÉM.

BUDEME TO MUSET PŘELÉZT.

DAN SE SNAŽÍ VYMYSLET, CO S TÍM. ALE NAPADÁ HO JEN JEDNA MOŽNOST.

COŽE? ZBLÁZNIL SES? NEMŮŽEME TO PROSTĚ OBEJÍT JINUDY?

DAN BY RÁD JITCE VYHOVĚL, ALE TO BY TRVALO MOC DLOUHO.

14

TO JE OPRAVDU AKCE ZA VŠECHNY PRACHY.

ŘÍKALA JSI NĚCO?

JITKA NEVÍ, JESTLI JE TO CELÉ SPÍŠ K SMÍCHU NEBO K PLÁČI.

15

ALE, RADŠI NIC.

16

PROČ MĚ TU TAHÁ POŘÁD SEM A TAM? VŽDYŽ TÁMHE JSME ŠLI PŘED CHVÍLÍ.

DAN A JITKA SE NÁSLEDNĚ PROCHÁZEJÍ A POVÍDAJÍ SI O VŠEM MOŽNÉM. JEDNO JE ALE JITCE DIVNĚ.

17

POJĎ, MĚLI BYCHOM PŘIDAT.

V TOM DANŮVI CINKNE ZPRÁVA NA MOBILU.

18

CO? PROČ? NO TAK, POČKEJ PŘECE!

DAN NABERE STRAŠNĚ TEMPO. JITKA HO NAPROSTO NECHÁPE A NESTIHÁ.

19

CO TO SAKRA MĚLO...

JITKA JE NAŠTVANÁ. KDYŽ DANA KONEČNĚ DOŽENE, CHCE MU VYNADAT.

20

ALE V TOM UVIDÍ, CO SE SKRÝVÁ ZA DANEM.

21

DAN PŘIPRAVIL PRO JITKU PŘEKVAPENÍ!

22

TY JSI SKVĚLEJ!

TAK PROTO SE DAN CHOVAL CELOU DOBU TAK DIVNĚ!

23

KONEC

	Ženské jméno 17. 5. ↓	Obor studující geny ↓	Země v Africe ↓				Předložka ↓	Malé okno ↓		Papoušek ↓	
FAPPZ hovorově →					Kšandy ↓	Končetina → Včelí produkt ↓					
Nový (anglicky) →		11		Značka kečupu →	8				Iniciály zpěváka Krajča →		
Umožnit (anglicky) →							Období → Evropská měna ↓				Předložka ↓
Ukazovací zájmeno →				Ráj →						Zimní sportovní náčiní ↓	
A tak dále (zkr.) →					Řeka jižní Ameriky ↓	United Kingdom (zkr.) →			Popévek → Pes hovorově ↓	3	
	Iniciály her. Andrlové → Vědět ↓			Edvard domácí ↓		Zbraně byka → Krbová kamna ↓				1	
Zkouška (zkr.) →			Název písmene "M" → Živočich ↓		10			Spojka →			Já (německy) ↓
Ahoj hovorově →							Možná ↓	Fédération Equestre Internationale (zkr.) →			
		Kroužková / Květinová → Opak výběru ↓			2			Kolej na ČZU ↓			Malý osel ↓
Tvoji →			9	Název písmene "S" ↓		Usušená tráva →		13			
	Brukvovitá zelenina → Fuj ↓					Když (anglicky) →			Ano (špan.) → Opěvná píseň ↓	5	
El. výboje při bouřce →				12		7	Branka → Iniciály her. Trojana ↓			4	
Los Angeles (zkr.) →	6								Děkuji hovorově →		
Upravit (anglicky) →					Mozol →						

TAJENKA (3 slova)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----

Milí čtenáři!

Jelikož premiéra křížovky v předchozím vydání našeho časopisu měla velký úspěch, nedalo se samozřejmě odolat přemlouvání kamarádů ze širokého okolí i kolegů redaktorů a unikátní křížovka pro iZUN musela vzniknout i letos. Užijte si tedy luštění, neopisujte a zkraťte si třeba nekonečné čekání na začátek přednášky (no, nebo na její konec). Nicméně, měli bychom si vážit toho, že vůbec na přednášce můžeme sedět, že. Ať už na univerzitě nebo ještě na střední, všichni jsme v posledních dvou letech zažily akorát tak nekonečné hodiny koukání do počítače... A jaká byla asi nejčastější věta v těchto dnech?,TAJENKA?"

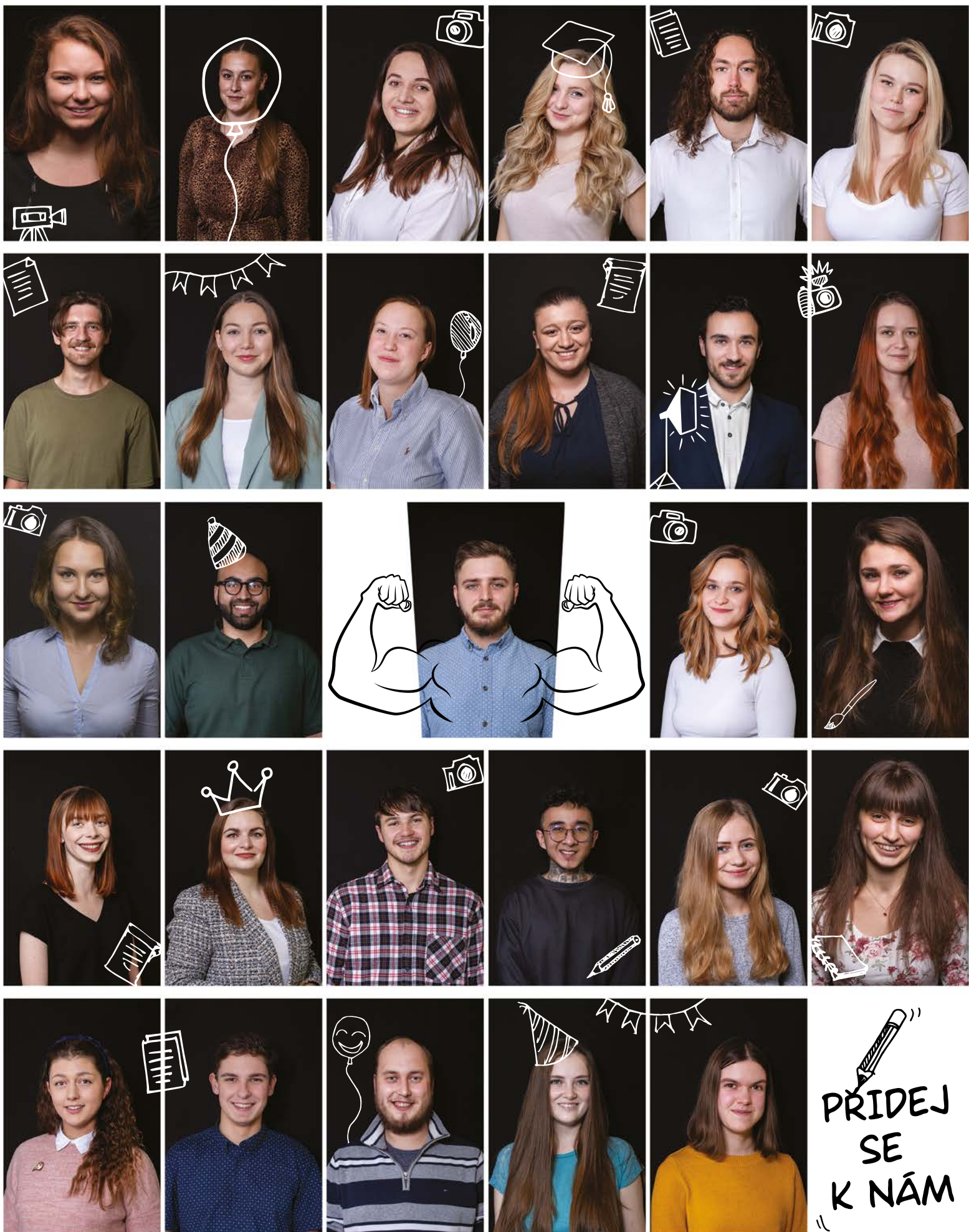
Autor: **TEREZA BECKEOVÁ**

MY JSME

izUN.eu

UNIVERZITNÍ NOVINY ČZU

PRÍDEJ SE K NÁM